

פרשת

בהר

תשפ"ד

שריבי אזר

360

ל"ג בעומר

ליקום
מדברי
הרב
במעלות
ל"ג
בעומר

תוכן

שיעורים

שיעור שנמסר ביום ראשון בהר י"א א"ר תשפ"ד ממקום שהותו של הרב שליט"א 3

שיעור שנמסר במעמד התחלת כתיבת ספר שמות בספר התורה של מורנו הרב שליט"א א 6

שיעור יום שני תזריע כט אדר ב 1 3
שבת פרשת קדשים 2 1

והתקדשתם: ילד שיבוא בלא תאוה – ישמע תורה מפי ה' 26

הפרשה: שבת א אייר – נצח שבנצח 28

בשער: מורינו הרב

נכתב ונערך

על ידי

בולג

שעל ידי

יפוצו מעינותך חוצה

בשורה משמחת

בי"ה ניתן לקבל את הגליון "שביבי אור" עם השיעורים היומיים תפילות ותמונות ממורינו הרב אליעזר ברלנד

מדי שבוע בערים:

10. דימונה	1. ירושלים
11. אשקלון	2. בת ים
12. טבריה	3. נתיבות
13. אור יהודה	4. רעננה
14. חריש	5. באר שבע
15. בני ברק	6. פתח תקוה
16. אופקים	7. אשדוד
17. חדרה	8. ביתר
18. חולון חדש	9. בית שמש

לפרטים נוספים או לקבלת הגליונות בערים נוספות:

058-3289-318

050-4120-653

התמונות באדיבות:
שמעון כהן

הופיע הספר החיזוק היומי
20 ש"ח בלבד
מורינו הרב אמר שמעולם לא
ראה ספר כל כך יפה

• החיזוק היומי •

הגאון הצדיק הרב אליעזר ברלנד שליט"א

לעילוי נשמת רוזה בת ניסים, ת.נ.צ.ב.ה. נלב"ע יא אייר

שיעורים

שעור שנמסר ביום ראשון בהר י"א איר תשפ"ד ממקום שהותו של הרב שליט"א

היום ששה ועשרים יום בעמר, הוד שבנצח, כל אחד חייב להתפלל עכשיו, כשהרב לא נמצא, ביתר שאת וביתר עז, [את] כל התפלות, כל הנגונים, כל הרקודים, "למנצח בנגינת מזמור שיר" — שבע פעמים בספירת העמר, "אנא בכח" מלה במלה, אחרי זה "ועל ידי זה ישפע שפע רב" — שבע פעמים, וכל פעם "בזכות ספירת העמר" ... הלילה זה יהיה "בזכות יסוד שבנצח".

שמשיח צריך להגיע, נצח שבנצח קבל רבי שמואל הורביץ את המברק, שעתים לפני ההוצאה להרג, הוא נחשב למרגל הכי מסכן, שרצה לחתור תחת רוסייה, להפיל את כל רוסייה. הרוסים שאלו אותו: למה באת לפה? הוא אמר: פה שומרים על יהודים, פה מגנים על יהודים, המדינה היחידה שמגנה על היהודים. ואז הרוסים פרסמו את זה בכל העולם בכל העתונים.

עכשיו זה ספירת הנצח, ספירה שהיה פה הפוגרום של תרפ"ט,

השבוע חולצו מעזה גופות של 4 חטופים, שגופות 3 מהם בלו במשך הזמן ואחת הגופות הייתה שלימה לגמרי נגד דרך הטבע, ואביה של אותה חטופה אמר שהיא הייתה רוקדה ואמרה שהריקודים לכבוד ה', וממש נראה לעין מאמר חז"ל במעלת הריקודים שאפילו איזבל המרשעת כיון שהייתה מרקת בידה ורגלה לשמח כלות אכלו כלבים את כל גופה ולא נגעו בידה ורגליה וראשה. כמו ששמענו ממורינו הרב אין ספור פעמים גודל הקדושה הנמשכת על האדם על ידי הריקודים.

להפך את רוסיה, הכנסיה הפרובוסלבית. ורצו לחתך אותו לחתיכות חתיכות, והוא רק רקד ושמח, שהוא זוכה כמו רבי עקיבא, מסרקות של ברזל, כל הזמן הוא רק שמח, כל הזמן הוא רק רקד. ואז בנצח שבנצח הגיע המברק ממוסקבה "מיד לשחרר אותו", מיד הוא עלה על האניה הראשונה, ובנסים הגיעה לאודסה האניה, עד אודסה שזה סוף העולם, לשם הגיעה אניה שהיא מגיעה תוך שלשה ימים ליפו, וזהו, מיד העלו אותו על האניה.

אבל [כשהגיע לארץ ישראל], האנגלים בשום אופן לא הסכימו לקבל אותו. אמרו לו:

אתה
גרמת
בזיון לכל
אנגליה,
אמרת
שברחת
מהאנגלים אל

נהרגו עשרים וארבע יהודים, חתכו להם ידים ורגלים, ולא רק שהאנגלים לא הגנו עליהם הם עוד נתנו נשק לערבים לטבח ביהודים. אז [הרוסים פרסמו] "הנה יש כאן יהודים שבורחים מהאנגלים, לאן? לרוסיה, כי רק רוסיה מגנה על יהודים".

ואז במוצאי שבת כשהעבירו אותו, שהביאו אותו לאודסה להוצאה להרג, לגרדום, כי גלו' שהוא מרגל, שהוא בכלל כמר. כי יהודים לא היה פה עם זקנים, רק כמרים, הזקן שלו 'מוכיח' שהוא כמר של הכנסיה הפרובוסלבית, הוא עושה

לסביר, שלחו את כל הרבנים לסביר, כל הרבנים היו בסביר, ענו אותם ענויי מות עד שהם מתו, בשננה שהגיע התור של רב לוי יצחק ורב אלה חיים — פתאם כלם רואים שחרור.

[] על הנצ'אלניק של קיוב, כי [] אמר שהוא לא ישתק על זה, [] עד הסוף! הוא הפיל את כל הפרקליטות, הוא הפיל את הפרקליטות, הנצ'אלניק הזה נעלם, לא יודעים מה היה אתו, רב לוי יצחק אמר [] טוב, הוא נסע למוסקבה, ומשם לטשקנט, ומשם לארץ ישראל.

בארץ ישראל רב לוי יצחק היה אתנו מתש"ט עד תשמ"ט — ארבעים שנה הוא היה אתנו, הוא הנהיג את כל ברסלב, הוא הנהיג, שהעקר זה ללמד הרבה גמרא. הוא לא עזב את הגמרא לשננה אחת, לא בפלא ולא בסביר ולא בטשקנט ולא בשום מקום שהוא היה בעולם — הוא לא עזב את הגמרא!

וזה הלמוד האחרון שרבנו מלמד אותנו: שעל ידי התורה

הרוסים הטובים, השמעת אותנו בכל העולם, ובכל... ובשום אפן אתה לא תרד כאן, זה היה בדיוק נצח שבהוד.

אבל ה' עשה את הנסים הכי גדולים בעולם, ובסוף האנגלים הסכימו להוריד אותו, זה היה ערב ל"ג בעמר. ל"ג בעמר הוא כבר היה בירושלים. מישהו אמר לו ברכבת בין קיוב לאודסה "אתה בל"ג בעמר בירושלים", זה היה שבוע קדם, יום לפני ההוצאה להרג, הוא אמר לו "אתה בטוח בירושלים", זה היה בחור אחד בן שבע עשרה, אמר.

ולרב לוי יצחק גם כן, [אמר בחור אחד], שבערב שבת זכור הוא כבר יהיה יהיה משחרר, ואז אמרו לו בשמונה בבקר "הנה, ערב שבת זכור, איפה הנבואה שלך?", [הוא אמר:] "עוד חמש דקות", אחרי חמש דקות הם נגשו לדאר — ראו מברק, הגיע מקיוב, שרב לוי יצחק ורב אלה חיים משחררים, היה רקודים, וכלם רקדו בכל רוסייה, כי הם היו הראשים האחרונים שעוד לא שלחו אותם

**שעור שנמסר במעמד
התחלת כתיבת ספר
שמות בספר התורה של
מורנו הרב שליט"א**

הריני מקשר את עצמי בכתיבת ספר תורה לכל הצדיקים האמתיים שבדורנו ולכל הצדיקים האמתיים שוכני עפר קדושים אשר בארץ המה ובפרט לרבנו הקדוש והנורא צדיק יסוד עולם נחל נבוע מקור חכמה ושמחה ואמונה רבינו נחמן בן שמחה בן פיגא זכותו יגן עלינו ועל כל ישראל אמן.

מתקבלים כל התפלות והבקשות, הכל זה רק על ידי התורה.

כל אחד חייב ללמד גמרא, לגמר לגמור עד ראש השנה את כל הש"ס. עד שבועות קדושין. יש לנו בדיוק עשרים וארבע יום עד שבועות, כל יום שלשה דפים, זה שבועים ושנים דף — זה בדיוק כל קדושין, כל אחד צריך ללמד את זה, לגמר את זה עד יום שלישי ערב שבועות. ואחרי זה נתפלל עם הרב ביחד בשבועות, ואחרי זה במוצאי שבועות נסע כלם לאומן.

בְּזִכּוֹת רַבְּנוּ הַקְּדוֹשׁ, אֲנַחְנוּ כּוֹתְבִים אֶת הָאוֹתִיּוֹת. "וְאֵלֶּה" (שְׁמוֹת א, א), רַק "וְאֵלֶּה" ו' א' ל' ה', רַק "וְאֵלֶּה". "לְשֵׁם קְדֻשַׁת סֵפֶר תּוֹרָה, בְּהַתְקַשְׁרוֹת לְרַבְּנוּ הַקְּדוֹשׁ". רַבְּנוּ זֶה מֹשֶׁה רַבִּינוּ שֶׁל הַדּוֹר.

[הַרְבַּ פּוֹתֵב אֶת הַתֵּבָה הָרֵאשׁוֹנָה], נִכְתָּב אוֹת א'. עֲכָשְׁיוֹ אֶת הַלֶּמֶ"ד, "לְשֵׁם קְדֻשַׁת סֵפֶר תּוֹרָה, לְכַבּוֹד נִשְׁמַת רַבְּנוּ הַקְּדוֹשׁ", "וְאֵלֶּה". בְּסֵדֶר.

עֲכָשְׁיוֹ אוֹמְרִים דְּבַרֵי תּוֹרָה, אִז מֹשֶׁה כָּתֵב אֶת כָּל הַתּוֹרָה, מֹשֶׁה כָּתֵב אֶת כָּל הַתּוֹרָה אוֹת בְּאוֹת, אוֹת וְאוֹת, "בְּרֵאשִׁית בְּרֵא אֱלֹהִים" (בְּרֵאשִׁית א, א), ה' אָמַר לוֹ תִּכְתֹּב ב', הוּא רָאָה ב' עַל כָּל הָעוֹלָם, רָאָה ב' עַל כָּל כְּדוֹר הָאָרֶץ, עַל כָּל הַחֲלָל.

אֲחֵרֵי זֶה הוּא הַתְּחִיל "וַיִּקְרָא", תִּכְתֹּב ו', כָּתֵב ו', ו'. (אֲתָה יוֹדֵעַ לְכַתֵּב ו' ? אֲתָה לֹא יוֹדֵעַ...) "כָּתֵב י'. ק', הוּא כּוֹתֵב ק'. תִּכְתֹּב ר'. אֶלֶף. לֹא! אֲנִי לֹא כּוֹתֵב. פֶּה לֹא יוֹדֵעַ, הוּא לָמַד בְּשׁוֹבוֹ בָּנִים כְּנִרְאָה, בְּטוֹחַ שֶׁהוּא לָמַד בְּשׁוֹבוֹ בָּנִים, אוֹ בְּ"מַגְדֵּל הָעֵמֶק" הוּא לָמַד? אִיפֹה מֹשֶׁה לָמַד, בְּאִיזָה יְשִׁיבָה? אֶצֶל הָרַב גְּרוֹסְמָן הוּא לָמַד. לָמָּה הוּא לֹא רָצָה לְכַתֵּב אֶת הָא', לָמָּה הוּא מִתְמַרְדֵּר? לָמָּה הוּא עֹקֵשׁן כְּזֶה? פֶּתָאֵם א' הוּא לֹא רוֹצֵה לְכַתֵּב. "לֹא, אֲנִי לֹא כּוֹתֵב". אָבֵל אֲתָה לְמַדְתָּ אוֹתוֹ, הוּא לָמַד אֶצְלָךְ, הוּא הָיָה יֶלֶד טוֹב, אִז

תִּכְתֹּב ר', רָאָה ר', כְּכֹה בְּכָל אוֹת, תִּכְתֹּב עֲכָשְׁיוֹ א', הוּא כָּתֵב א', הוּא הָיָה יֶלֶד טוֹב, שְׁלֹא כְּמוֹ הַיְלָדִים בְּחִידָר בְּשׁוֹבוֹ בָּנִים, מִתְמַרְדִּים. מֶה שֶׁהֵשֵׁם אוֹמֵר לוֹ — הוּא עוֹשֶׂה. תִּכְתֹּב ר', "בְּרֵאשִׁית", כָּתֵב ר'. תִּכְתֹּב א',

מוכן! דברתי עם נחמן, תדבר אתו, תשכנע אותו, לא כותב.

בסוף עשו "פשרה", כתבו א' קטנטנת, פיצאלע, א' פיצאלע, אני לא יודע מה כתוב אצלכם בחמשים, הנה מה כתוב בחמש שלף? פיצאלע כזה, נכון? א' פיצאלע כזאת.

אז כל אות ה' מראה למשה איך לכתב, כל אות, "ואלה שמות בני ישראל" — כל אות זה ששים רבוא פרושים, כפול ששים רבוא פרושים פשט רמז דרש סוד, כל אות. כל אות שאנחנו לומדים בתורה זה אין סוף חדושים, אין סוף פרושים. צריכים להיות ער יומם ולילה, רק להגיד את הפרושים על אות אחת, על אות אחת.

עכשיו אנחנו ב[פרשת] קדושים, "קדשים תהיו" (ויקרא יט, ב), אדם צריך לדעת להיות קדוש, הוא לא יודע שצריכים להיות קדוש, הוא לא יודע, זה רק בשבובנים יודעים שצריכים להיות קדוש, חייבים, זה מצות עשה, התורה אומרת "קדשים תהיו", זה

למה פתאם הוא מתמרד? "תכתב א'" — "לא רוצה, לא רוצה לכתב א'". לא שמעתי כזה דבר, באתי, צעקתי עליו: "תכתב א', מה, ה' אמר לך". "לא רוצה, בשום אופן לא, לא מוכן, לא מוכן. מה אני אכתב א'?!?!..."

מה אומר בעל הטורים? [שמשה טוען על עצמו]: "אני בלעם". כל הוכוח בין משה ובלעם, שמשה טען שהוא בלעם, ובלעם טען שהוא משה, "ידע דעת עליון, מחזה שדי יחזה" (במדבר כד, טז). ומשה אומר: אני בלעם, אני "ויקר", אני כותב "ויקר", כי אתה גם מדבר עם בלעם, אתה מדבר אתי, אתה מדבר עם בלעם, עם אליפז, עם בלעם בן בעור, גם עם בעור דברת, אני כמו בעור, כמו בלעם, אני לא יותר טוב מבלעם, אני בלעם אחר, אני עוד בלעם אחר, "בלעם מספר שתים", אולי "בלעם מספר אחד", יותר גרוע מבלעם.

לא כותב א', לא מוכן! לא

רוֹאֵה יֶלֶד מְהוּל, הוּא אוֹמֵר: לֹא, זֶה מְסֻלְמִי, גַּם מְסֻלְמִים מְלִים. כְּבָר שְׁלֹשׁ מֵאוֹת שְׁלֹשִׁים שָׁנָה מְלִים, זֶה כְּבָר עֶבֶר אַרְבַּע מֵאוֹת שָׁנָה מְלִידַת יִצְחָק, לֹא, שְׁלֹשׁ מֵאוֹת עֶשְׂרִים [שְׁהָרִי יֵצְאוּ מִמִּצְרַיִם לְאַחַר אַרְבַּע מֵאוֹת שָׁנָה מְלִידַת יִצְחָק, וּבִיציאת מִצְרַיִם הָיָה מֹשֶׁה בֶן שְׁמֹנִים שָׁנָה], שְׁלֹשׁ מֵאוֹת עֶשְׂרִים שָׁנָה, כְּבָר מְלִים, מְלִידַת יִצְחָק מְלִים, כֻּלָּם מְלִים, אוֹמְרִים "זֶה יֶלֶד מְסֻלְמִי", פְּרַעַה מְגִדֵּל אוֹתוֹ. כְּמוֹ... אֵין לוֹ אָבָא, אֵין לוֹ אִמָּא, אֵין, אֵין, אֵין, בְּלִי אָבָא, בְּלִי אִמָּא, פְּרַעַה מְגִדֵּל אוֹתוֹ, פְּרַעַה מְגִדֵּל אוֹתוֹ.

וּפְתָאֵם צוֹעֲקִים לוֹ -] מֹשֶׁה רִבִּינוּ בְּפִסְגָּה

הַמִּצְוָה הָרִאשׁוֹנָה בַּתּוֹרָה — לְהִיֹּת קְדוֹשׁ! "קְדוֹשִׁים תִּהְיוּ כִּי קְדוֹשׁ אֲנִי, כִּי קְדוֹשׁ אֲנִי".

אֲזִי מֹשֶׁה כּוֹתֵב אֶת כָּל הַתּוֹרָה, מֹשֶׁה הוּא [נֹאמֵר עֲלָיו כְּשֶׁנִּזְכָּר]: "וַתֵּרָא אֵתוֹ כִּי טוֹב הוּא" (שְׁמוֹת ב, ב), הַבַּיִת הַתְּמַלָּא אוֹרָה. הָיָה לוֹ עֶשֶׂר שְׁמוֹת, הָיָה לוֹ טוֹב, טוֹבִיָּה, הָיָה לוֹ אָבִי זְנוּחַ, אָבִי גְדֵר, כֻּלָּ זֶה שְׁמוֹת שֶׁל מֹשֶׁה, עֶשֶׂר שְׁמוֹת הָיָה לוֹ. הַשֵּׁם רַק בַּחֵר בְּשֵׁם שֶׁל בְּתִיָּה. אֶפְלוֹ מֹשֶׁה לֹא יוֹדֵעַ אֵיךְ קוֹרְאִים לוֹ, מֹשֶׁה לֹא יוֹדֵעַ. לֹא הָיָה לוֹ אִמָּא, הוּא גְדֵל בְּלִי אִמָּא, לֹא הָיָה לוֹ אָבָא. בְּגִיל שְׁנַתִּים נִתְּנָה אוֹתוֹ לְבְתִיָּה. פְּרַעַה גְדֵל אוֹתוֹ, פְּרַעַה

הִלְכוּ בְּטַח עִם רַעְלוֹת, הִלְכוּ
מְכֻסוֹת. אוֹמְרִים לָהּ: תִּשְׁמְעִי,
אֵת צְרִיכָה לְשִׁמְעַת בְּקוֹל אָבָא,
כְּבוֹד אָב וָאֵם! (אֲתָהּ מְלַמֵּד אוֹתָם
כְּבוֹד אָב וָאֵם? כֵּן...). כְּבוֹד אָב וָאֵם,
פְּרָעָה אָמַר: "כָּל הַבֵּן הַיְלֹוד
הַיֵּאֲרָה תִּשְׁלִיכֶהוּ" (שְׁמוֹת א, כב),
אִז אֵת לֹא מְקַיֶּמֶת מֵה שֶׁאָבָא
שָׁלַף אוֹמֵר?! אֵת נִגְדָא אָבָא
שָׁלַף?! סוֹרְרָת וּמוֹרְדָת! אֵיזָה
בֵּת אֲתָ... וְאָבָא יִהְרַג אוֹתְךָ, אֲתָ
תְּבִיאִי אֵת הַיֵּלֵד הַבֵּיתָה — אָבָא
יִהְרַג אוֹתְךָ. הִיא אָמְרָה: אֲנִי יִגִּיד
שְׁזָה מְסַלְמִי. [הַזְהִירוּהָ נְעוּרֹתֶיהָ:] לֹא,
אֵת לֹא מְצִילָה אוֹתוֹ.

מָה אוֹמֵר רִשׁ"י? — בָּא מְלֶאֶךְ,
חֲבָטָם לְקַרְקַע, הֵם הוֹלְכוֹת
לְמוֹת. שְׁבַע נְעוּרוֹת, צְדִיקוֹת,
קְדוּשׁוֹת, טְהוּרוֹת, בָּא מְלֶאֶךְ
וְחָבַט אוֹתָם לְקַרְקַע. וְאִז הִיא
הַבֵּיאָה אוֹתוֹ לְפָרְעָה אֵת הַיֵּלֵד
הַזֶּה. כִּי פְרָעָה אָמַר, "כָּל הַבֵּן
הַיְלֹוד הַיֵּאֲרָה תִּשְׁלִיכֶהוּ".

שׁוֹמֵעַ בֵּת קוֹל: "מִשָּׁה מִשָּׁה", הוּא
לֹא יוֹדֵעַ אֵיךְ קוֹרְאִים לוֹ, הוּא לֹא
יוֹדֵעַ אֵיזָה שֵׁם, פְּרָעָה קָרָא לוֹ,
בְּתִיָּה קָרָאָה לוֹ, הוּא גָדַל בְּבֵית
פְּרָעָה, הִיָּה לוֹ כָּל מִינֵי שְׁמוֹת,
פְּתָאֵם הוּא צוֹעֵק "מִשָּׁה", הַשֵּׁם
שָׁלַף זֶה "מִשָּׁה", כִּי זֶה נִתְּנָה לָךְ
בְּתִיָּה בְּמַסִּירוֹת נֶפֶשׁ, שְׁהִיא
הִלְכָה לְהַתְּגַיֵּר, וְהַבְּנוֹת אָמְרוּ
לָהּ, הִיָּה לָהּ שְׁבַע בְּנוֹת, צְדִיקוֹת,
עִם רַעְלוֹת... פְּעַם כָּלֶם הִלְכוּ עִם
רַעְלוֹת בְּמַצְרִים, לֹא הִיָּה דְבַר
כְּזֶה...

קָרָאתִי עַל עֲתוּנָאִית אַחַת
שֶׁהִגִּיעָה לְמַצְרִים, לְרֵאוֹת כָּל
מִינֵי דְבָרִים, פְּתָאֵם הִיא רָאָתָה
הַפְּגָנָה שֶׁל נָשִׁים, כָּלֶם עִם
רַעְלוֹת; "כָּל כֶּךָ קָנָאתִי בָהֶם" —
הִיא אָמְרָה, "אֵיזָה כִּיף לָהֶם"...
כִּי לָהּ הִיָּה לָהּ צְלָקָת, הִיא נוֹלְדָה
עִם צְלָקָת, כָּל יוֹם הִיא צְרִיכָה
לְהַפְּגֵשׁ עִם מְלָכִים, עִם רוֹזְנִים,
עִם שָׂרִים — בוֹשׁוֹת נוֹרְאוֹת יֵשׁ
לָהּ, הִיא מְרַגִּיֶּשֶׁה כְּאֵלָה בוֹשׁוֹת,
"אֵם הִיָּה לִי רַעְלָה, לֹא הִיָּיתִי
צְרִיכָה לְהַתְּבַיֵּשׁ".

אֵלוֹ הָיוּ הַבְּנוֹת הַכִּי צְדִיקוֹת,

לָהֶם בְּתִים, הוּא אָמַר "תְּגוּרוּ בְּתוֹךְ בֵּית חוֹלִים", עַד אֲזַי הֵם גָּרוּ מִחוּץ לְבֵית חוֹלִים, לֹקַח שְׁעָה לְלַכֵּת שְׁעָה לְחֹזֵר, אֵין, לֹא הָיָה מְרַצֵּד, לֹא הָיָה תִקְצִיב לְמְרַצֵּד, לֹא... רְצִיתִי לְסַדֵּר לָהֶם אֵיזָה מְרַצֵּד — לֹא הִצְלַחְתִּי. אֲזַי הֵם הָיוּ צְרִיכִים לְלַכֵּת בְּרִגְלָה, עַד שֶׁהוֹלְכִים קוֹרְאִים לָהֶם — זֶה שְׁעָה, חֲצִי שְׁעָה, עַד שֶׁהֵם מְגִיעוֹת לְבֵית חוֹלִים — זֶה עוֹד חֲצִי שְׁעָה, וְאֲזַי כָּבֵד יֵשׁ כָּבֵד לֵידָה. אֲזַי הוּא אָמַר לָהֶם: לֹא, אֲזַי תְּגוּרוּ בְּבֵית חוֹלִים. אֲזַי אָמְרוּ לוֹ: לֹא, עַד שֶׁאֲנַחְנוּ מְגִיעוֹת תוֹךְ שְׁנֵי, מְקַבְּלוֹת צִיר

"וְרֵאיתָ עַל הָאֲבָנִים אִם בֵּין הוּא וְהַמִּתֵּן אֹתוֹ" (שְׁמוֹת א, טו), מִי הַמֵּיִלֶדֶת? מְרִים! מְרִים הִיא הַמֵּיִלֶדֶת, יֵלֶדֶת בְּתֵלֶשׁ כָּבֵד הִתְהַלְּכָה, עוֹזֶרֶת לְאִמָּא שְׁלָה, יוֹכֵבֵד הִתְהַלְּכָה בְּגִיל 130, הִיא כָּבֵד עוֹזֶרֶת לְאִמָּא שְׁלָה לֵילֵד.

פְּרָעָה אוֹמֵר לָהֶם: לְמָה אַתֶּם לֹא חוֹנְקוֹת אֶת הַיְלָדִים? אוֹמְרוֹת: לֹא, "כִּי לֹא כְנָשִׁים הַמְצָרִית הַעֲבָרִית כִּי חַיּוֹת הִנָּה בְּטָרֶם תְּבוֹא אֶלֶהֶן הַמֵּיִלֶדֶת וְיֵלְדוּ" (שְׁמוֹת א, ט), לְפָנַי שֶׁהַמֵּיִלֶדֶת מְגִיעָה אֲזַי הֵם כָּבֵד יוֹלְדוֹת. אֲזַי אוֹמֵר הַ"סְפוּרָנוּ": אֲזַי הוּא עֹשֶׂה

— יִשָּׁר יוֹלְדוֹת. "כִּי לֹא כְנָשִׁים
הַמְצְרִית הָעֵבְרִית".

אָמַר רַבִּי [פְּנִיחָס] מֵה זֶה "בְּתִים"?
— שְׁנַעְשׂוּ לְעַמּוּדִים, דְּקוֹרְצִיּוֹת,
נַעְשׂוּ לְנִבְרָשׁוֹת, אַרְוֹנוֹת, כָּל יוֹם
נִהְפְּכוּ לְמִשְׁהוּ אַחֵר, שְׂמוֹנִים
שָׁנָה, כָּל יוֹם, הוּא לֹא יִכּוֹל לְהֵרֵג
אוֹתָם בְּלֵי עֲדִים, אֵין עֲדִים, הֵם
אָמְרוּ "אֲנַחְנוּ לֹא מַצְלִיחוֹת
לְהִגִּיעַ לְלֵידָה". אַז מֵה זֶה
"בְּתִים"? — שְׁלַח פְּרַעַה לְהֵרֵג
אוֹתָם. זֶה הָיָה הַזְכוּת שְׁלָהֶם,
שִׁפְרַעַה רָצָה לְהֵרֵג אוֹתָם, אָבָל
הֵם נִהְפְּכוּ לְבְּתִים, לְעַמּוּדִים,

אִז הוּא אָמַר: "טוֹב, אֲנִי אֶהְרַג
אוֹתְכֶם". אִז הוּא הִחְלִיט שֶׁהוּא
הוֹרֵג אוֹתָם. כְּתוּב "וַיַּעַשׂ לָהֶם
בְּתִים" (שְׂמוֹת א, כא) — שֶׁהֵם
נִהְפְּכוּ לְבְּתִים, כְּתוּב בְּמִדְרָשׁ
הַגְּדוֹל פְּרַשְׁת שְׂמוֹת, שִׁפְרַעַה כָּל
[ה]שְׂמוֹנִים שָׁנָה - זֶה הָיָה הַגְּזֵרָה
זֶה הָיָה שְׂמוֹנִים שָׁנָה - כָּל יוֹם הוּא
שְׁלַח אֲנָשִׁים לְהֵרֵג אוֹתָם, תִּילִים,
כְּמוֹ אֵת יִרְמְיָהוּ, אִז כָּל יוֹם הוּא
שְׁלַח תִּילִים לְהֵרֵג אֵת יוֹכָבֵד
וּמְרִים. וְהֵם אָמְרוּ "אֲנַחְנוּ לֹא

דְּקוֹרְצִיּוֹת¹.

בֶּן נִרְיָה, וְגַם מְרִים וְיוֹכָבֵד.

וְאוֹתוֹ דָּבַר פְּנַחֵס וְכָלֵב, הַמֶּלֶךְ שָׁלַח לְהַרְגֹת אֹתָם, וַיִּכְבֵּר נִהְפְּכוּ לְעַמּוּדִים. כָּתוּב "וַתִּצְפְּנוּ" (יהושע ב, ד), שֶׁנִּהְפְּכוּ גַם יִרְמְיָה וְכַרְוֶה [בן נִרְיָה], הַמֶּלֶךְ שָׁלַח לְהַרְגֹת אֹתָם, הַמֶּלֶךְ צִדְקִיָּה שָׁלַח לְהַרְגֹת אֹתָם, נִהְפְּכוּ לְסַפְסָלִים, נִהְפְּכוּ לְאַרְוֹנוֹת, נִהְפְּכוּ לְקִירוֹת. אַז גַּם פְּנַחֵס וְכָלֵב, וְגַם יִרְמְיָהוּ וְכַרְוֶה

עֲכָשְׂיוּ אֲנַחְנוּ מִתְחִילִים "אֵלֶּה שְׁמוֹת" אֶת הַסְּפּוֹר עַל הַ"וַיַּעַשׂ לָהֶם בְּתִים", מִדְּרָשׁ הַגְּדוֹל שֶׁעָשָׂה וְהַפֶּךְ אֹתָם לְעַמּוּדִים, הַפֶּךְ אֹתָם לְקִירוֹת, הַפֶּךְ אֹתָם לְדְקוֹרְצִיּוֹת.

אִז בְּעֶזְרַת ה' נִזְכָּה לְגֵאֲלָה הַשְּׁלֵמָה, בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ אָמֵן.

שיעור יום שני תזריע כט אדר ב

גמרא בכורות², פעם היה מנהג, מנהג עתיק, היה מנהג עתיק שכל אחד שוחט את השני כי פעם הכל היה שוכב בנים, אז היו שוחטים ממש כפשוטו לוקחים סכין שוחטים את השני, אחרי זה

מחיים אותו, שוחטים ומחיים, זה היה המנהג פעם, זה היה דבר רגיל כזה, דבר רגיל מאוד, כמו שהגמרא מביאה גם בערכין, וגם במגילה ז' עמוד ב' שרבה שחט את ר' זירא³, ר' יוחנן את רב

מראי מקומות והערות

נעשו כשתי קורות של בתים, אמר ר' שמואל פנחס וכלב היו צדיקים, ירמיהו וברוך היו נביאים. אמר הקב"ה ואלו אע"פ שהן נשים - ראיות הן שנעשה להן נס על שבטלוגזירת פרעה הרשע ויראו ממני לכך ויעש להם בתים:

² [הכוונה למעשה המובא בגמרא מעילה

הנמצא בכרך גמרא של בכורות]

³ מגילה ז, ע"ב

¹ מדרש הגדול שמות א, כא ויהי כי יראו המילדות אל האלהים ויעש להם בתים. וכי לשעבר לא היה להם בתים, אלא ששלח פרעה להרגן וכסה אותן הקב"ה כשתי קורות של בתים. אמר ר' סימאי פנחס וכלב ונעשו כשתי חליות של עמוד דכתיב ותקח האשה את שני האנשים ותצפנו (יהושע ב, ד) וכך ירמיהו וברוך נעשו כשני ספסלים שנאמר ויסתירם ה' (ירמיהו לו, כו) וכך המילדות

כהנא⁴, יש רשימה שלימה, אפשר עכשיו עד הבוקר להביא

מראי מקומות והערות

יונאי דקפדו אשפיכות דמים ואמרי מרדין מרדין [ועכשיו יש כאן יוונים המקפידים על שפיכות דמים ואומרים רוצח ירצח]. לכן קום סק [עלה] לארעא דישראל, וקביל עלך דלא תקשי [וקבל על עצמך שלא להקשות] לרבי יוחנן שבע שנין.

אזיל אשכחיה [הלך ומצא] לריש לקיש דיתיב וקא מסיים מתיבתא דיומא לרבנן שהיה חוזר ושונה להם מה שדרש רבי יוחנן אותו היום, לפי שריש לקיש חכם גדול היה, ולאחר ששמעו כולם מפי הרב, היה חוזר ומכוונה בידם. אמר להו רב כהנא לרבנן: ריש לקיש היכא? אמרו ליה: אמאי? אמר להו: האי קושיא והאי קושיא, והאי פירוקא והאי פירוקא, אלו הקושיות שיש לי להקשות ואלו התירוצים שיש לי לתרץ על השיעור. אמרו ליה לריש לקיש את דברי רב כהנא. אזל ריש לקיש אמר ליה לרבי יוחנן: ארי עלה מבבל, לעיין מר במתיבתא דלמחר שיכין הרב טוב את השיעור של מחר.

למחר אותבוה בדרא קמא [הושיבו את רב כהנא בשורה הראשונה] של היושבים קמיה דרבי יוחנן, שהיו שבע שורות של תלמידים יושבים לפני רבי יוחנן זו לפנים מזו. אמר רבי יוחנן שמעתתא [אימרה] אחת ולא אקשי ליה רב כהנא, אמר רבי יוחנן שמעתתא נוספת ולא אקשי. וכל פעם שאמר רבי יוחנן אימרה ורב כהנא לא הקשה על זה, אנתתיה אחורי העבירו אותו שורה אחת אחורה, עד שהעבירו אותו

אמר רבא מיחייב איניש לבסומי בפורי' עד דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי רבה ורבי זירא עבדו סעודת פורים בהדי הדדי איבסום קם רבה שחטיה לרבי זירא למחר בעי רחמי ואחייה לשנה אמר ליה ניתי מר ונעביד סעודת פורים בהדי הדדי אמר ליה לא בכל שעתא ושעתא מתרחיש ניסא.

⁴ בבא קמא קיז, ע"א

מעשה: ההוא גברא דהוה בעי אחויי אתיבנא דחבריה [היה אדם שרצה למסור לאנשים את התבן של חברו], אתא לקמיה דרב, אמר ליה רב: לא תהוי ולא תהוי [אל תמסור ואל תמסור], אמר ליה לרב: מחוינא ומחוינא [אמסור ואמסור]. יתיב רב כהנא קמיה דרב באותה שעה, שמוטיה לקועיה [לצווארו] מיניה, שבר את מפרקתו והרגו. קרי רב עילויה: [ישעיהו נא כ] "בניך עולפו [מחסרון לחם ומים, מתי רעב וחרב] שכבו בראש כל חוצות [ואין קובר להם] כתוא מכמר [כשור הבר הנלכד ברשת שהוא שם במקום שנלכד ואי אפשר לו לזוז ממקומו] "מה תוא [תאו, שור הכר] זה כיון שנפל במכמר [רשת הלכוד] אין מרחמיין עליו, אף ממון של ישראל כיון שנפל ביד עובדי כוכבים אין מרחמיין עליו.

אמר ליה רב לרב כהנא שהרג את המוסר: כהנא, עד האידינא הוו פרסאי דלא קפדי אשפיכות דמים [עד עכשיו היו כאן פרסיים שאינם מקפידים על שפיכות דמים] ואינם עונשים את ההורג, אבל והשתא איכא

❁ מוראי מקומות והערות ❁

הגבות עם מלקחים של כסף. הוא דפרטיה שפוותיה, ראה רבי יוחנן ששפתיו של רב כהנא שסועות [והיה זה מחמת מכה, שנקרעה שפתו]. סבר רבי יוחנן כי אחוך קמחיך ביה, שרב כהנא צוחק עליו. חלש דעתיה של רבי יוחנן ונח נפשיה של רב כהנא, שמת מחמת קפידתו של רבי יוחנן. למחר אמר להו רבי יוחנן לרבנן: חזיתו לכבלאה היכי עביד? ראייתם את אותו בבלי כיצד עשה לי. אמרו ליה: דרכיה הכי, דרכו של רב כהנא בכך, ולא היה זה צחוק. (ע"ב) על רבי יוחנן לגבי מערתא ששם קברו את רב כהנא. הוא דהוה הדרא ליה עכנא, ראה שהיה בפתח המערה נחש גדול שעשה את עצמו כגלגל והקיף את פי המערה, ונתן את זנבו בפיו, ושום אדם אינו יכול ליכנס. אמר ליה רבי יוחנן לנחש: עכנא, עכנא, פתח פומיך, נחש נחש פתח את פיך ויכנס הרב אצל תלמידי, ולא פתח. אמר רבי יוחנן לנחש: יכנס חבר אצל חבר, ולא פתח. אמר: יכנס תלמיד אצל הרב, פתח ליה.

בעא רחמי ואוקמיה, ביקש רבי יוחנן רחמים על רב כהנא והחיהו. אמר ליה רבי יוחנן: אי הוה ידענא דדרכיה דמר הכי לא חלשא דעתך, אם הייתי יודע שדרכו של רב כהנא בכך לא הייתי מקפיד. השתא ליתי מר בהדן, עכשיו יבוא הרב איתנו. אמר ליה רב כהנא: אי מצית למיבעי רחמי דתו לא שכיבנא אזילנא, ואי לא - לא אזילנא, אם אתה יכול להתפלל עלי ששוב לא אמות אם אקשה לך, אלך עמך ואעמוד אצלך בבית המדרש, ואם לא לא אלך עמך,

שבע דרי [שורות] עד דאותביה בדרא בתרא [עד שישב בשורה האחרונה]. אמר ליה רבי יוחנן לרבי שמעון בן לקיש: ארי שאמרת וכינית את רב כהנא, נעשה שועל! אמר רב כהנא: יהא רעוא דהני שבע דרי להו חילוף שבע שנין, יהי רצון שאלו שבע השורות שהעבירוני לאחור, יחשבו כתחליף לשבע השנים דאמר לי רב שרב גזר עלי שלא להקשות לרבי יוחנן. קם אכרעיה, עמד רב כהנא על רגליו, אמר ליה רב כהנא לרבי יוחנן: נהדר מר ברישא יחזור הרב על תחילת דבריו. אמר רבי יוחנן שמענתא ואקשי רב כהנא, וכך הקשה לו על כל אימרה שאמר, עד שאוקמיה בדרא קמא, ששוב הושיבוהו בשורה הראשונה לפני רבי יוחנן. המשיך רבי יוחנן ואמר שמענתא ורב כהנא המשיך ואקשי. רבי יוחנן הוה יתיב אשבע בסתרי [היה יושב על שבעה כרים]. מחמת הקושיא שהקשה עליו רב כהנא שלפי ליה הדא בסתרא מתותיה [הוציאו כר אחד מתחתיו]. שוב אמר רבי יוחנן שמענתא ואקשי ליה רב כהנא, והוציאו כר נוסף מתחתיו, עד דשלפי ליה כולהו בסתרי מתותיה [עד שהוציאו את כל הכרים שתחתיו], עד דיתיב על ארעא [עד שישב רבי יוחנן על הארץ].

רבי יוחנן גברא סבא הוה ומסרחי גביניה, רבי יוחנן היה אדם זקן, וגבות עיניו היו גדולים ומכסים את עיניו. אמר להו לשמשיו: דלו לי עיני ואחזייה, הרימו לי את הגבות כדי שאוכל לראות את רב כהנא. דלו ליה במכחלתא דכספא, הרימו לו את

הכל בסדר, אנחנו חיים מרשב"י, על רשב"י לא עושים שום ביקורת, אז כאן בערכיך, מעילה י"ז עמוד ב⁵ ר' אלעזר

את כל הרשימות.

אני לא מדבר על רשב"י ששחט את ר' אלעזר בר' יוסי, זה לא בחשבון, מה שרשב"י עשה זה

מראי מקומות והערות

אינה דרשה שלו, אלא תלמוד ערוך בפיו של רבי אליעזר בר רבי יוסי! כלומר, שמע דרשה זו ממנו.

ומספרת הגמרא אימתי שמע דרשה זו מרבי אליעזר בר רבי יוסי. שפעם אחת גזרה המלכות, רומי הרשעה, גזרה, שלש גזירות. האחת, שלא ישמרו ישראל את השבת. והשניה, שלא ימולו את בניהם. והשלישית, שיבעלו את הנדות, כלומר, סגרו את בתי הטבילה. הלך רבי ראובן בן איסטרובלי, וסיפר קומי, גילח שערות ראשו כדרך שעושין הגויים, כדי להתנכר, שלא יכירו בו שהוא יהודי, והלך לרומי, וישב עמהם, עם גדולי רומי. אמר להם רבי ראובן לגדולי רומי: מי שיש לו אויב, מה הוא מייחל לו, שיעני או שיעשיר? אמרו לו גדולי רומי: יעני! אמר להם רבי ראובן: אם כן, לא יעשו בני ישראל מלאכה בשבת, כדי שיענו! אמרו גדולי רומי: טבית אמר, נכון הדבר, וטוב לבטל גזירה זו! ובטלוח, לגזירה זו. חזר ואמר להם רבי ראובן: מי שיש לו אויב, יכחיש או יבריא? אמרו לו: יכחיש! אמר להם: אם כן, ימולו בניהם לשמונה ימים, ויכחישו! אמרו: טבית אמר! ובטלוח, גם לגזירה זו. חזר ואמר להם: מי שיש לו אויב, ירבה או יתמעט? אמרו לו: יתמעט! אמר להם: אם כן, לא יבעלו נדות, ומתוך

הואיל וחליף שעתא ונעשה נס חליף, ולא אלך עוד עמך, שמא תכעס עלי ואמות פעם נוספת, אלא אלך לביתי חי ולא אעמוד עוד אצלך פן אמות פעם נוספת. ויש מפרשים שרב כהנא אמר: הואיל וחליף שעתא וכבר קבלתי צער מיתה, לא אקבל שוב צער מיתה ולא אלך מכאן. תייריה, הקיצו רבי יוחנן משנתו, אוקמיה, העמידו, שייליה כל ספיקא דהוה ליה ופשטינהו ניהליה הקשה לו רבי יוחנן את כל הספיקות שהיו לו, ותירץ לו רב כהנא את כולם. היינו דאמר רבי יוחנן: דילכון אמרי, שלכם הייתי אומר תורה של בני ארץ ישראל, דילהון של בני בבל היא, ששמע כן מרב כהנא שעלה מבבל.

⁵ מעילה יז ע"א

שאל רבי מתאי בן חרש את רבי שמעון בן יוחאי ברומי: מנין לדם שרצים שהוא טמא? אמר ליה רבי שמעון בן יוחאי: דאמר קרא ב שרצים [שם]: "וזה לכם הטמא". ודרשינן ממה שנאמר "וזה" [וי"ו מיותרת]. או ממה שנאמר "הטמא" [ה"א מיותרת], שבא לרבות דם השרץ שהוא טמא. אמרו לו תלמידי רבי מתאי בן חרש לרבי מתאי: הכים ליה בן יוחאי, האם נתחכם בן יוחאי, וחכם גדול הוא שדרש כל כך יפה? אמר להם רבי מתאי בן חרש לתלמידיו: זו

מוראי מקומות והערות

שימתינו עד עת טבילתך, יתמעטו! אמרו: טבית אמר! ובטל זה. בסוף הכירו בו שהוא יהודי, וכל מגמתו היתה לטובת היהודים. החזירים לשלש הגזירות.

אמרו חכמי ומנהיגי ישראל: מי ילך לרומי, ויבטל הגזירות? (ז, ע"ב) אמרו: ילך רבי שמעון בן יוחאי, שהוא מלומד [רגיל] בניסים. אמרו: ואחריו מי ילך, מי יתלוה אליו? רבי אליעזר בר רבי יוסי. רבי יוסי לא רצה שבנו רבי אליעזר יתלוה לרבי שמעון בן יוחאי, מפני שטען שהוא כעסן וחשש שמא יענישו, כלומר, שמא יקפיד עליו על דבר מה והקפדתו תזיק לבנו. לכן, אמר להם רבי יוסי לחכמי ישראל: ואילו היה אבא חלפתא [רבי יוסי היה בנו של רבי חלפתא] קיים, וכי יכולין אתם לומר לו "תן בנך להריגה"?! כלומר, כשם שאבי לא היה מסכים לשלוח אותי, ולהסתכן, כן לא ילך בני עמכם. רבי שמעון לא הבין את חששו, וסבר שרבי יוסי מפחד על בנו מפני אימת המלכות או מפני סכנת דרכים. לכן, אמר להם רבי שמעון: אילו היה יוחאי אבא קיים, וכי יכולין אתם לומר לו "תן בנך להריגה"?! כלומר, כשם שהנני מוכן ליכנס למקום סכנה, עבור ביטול גזירות רעות מהיהודים, כן יסתכן רבי אליעזר, ורבי יוסי אינו רשאי להתנגד לכך. אמר להו רבי יוסי: אנא אזיל, אלך אני, ולא אשלח את בני, כי דלמא עניש ליה רבי שמעון, הוא דקא מסתפינא, פחדי הוא, שמא יענישונו רבי שמעון, מפני שהוא צעיר, וממהר להשיב [כמו שאכן אירע].

קביל עליה, רבי שמעון נדר לו דלא ליענשיה, שלא יענישונו! וממשיכה הגמרא לספר: אפילו הכי, ענשיה! כשהיו, רבי שמעון בן יוחאי ורבי אליעזר בן רבי יוסי מהלכין בדרך, נשאלה שאלה זו בפניהם: מנין לדם השרץ שהוא טמא? עקם פיו, מיהר להשיב רבי אליעזר בר רבי יוסי, ואמר: אמרה התורה "וזה לכם הטמא", כמבואר. הקפיד רבי שמעון. ואמר ליה רבי שמעון: מעקמת שפתך, ממהירות תשובתך, אתה ניכר שתלמיד חכם אתה! אל יהזור הבן אצל אביו! ואיתא בתלמוד ירושלמי, שהקפדתו הזיקה, ואחזתו לרבי אליעזר בר רבי יוסי אסכרה [מין מחלה בגרון]. וכשזכר רבי שמעון על תנאו [הבטחתו] להשיבו אל אביו, חזר בו, והתפלל עליו, ונתרפא.

יצא לקראתם שד אחד ושמו בן תמליון, והוא נראה כמו תינוק קטן, ורגיל בין הנשים להתלוצץ בהן. אמר להם בן תמליון: האם רצונכם שאבוא עמכם, ועל ידי יבא הנס? רבי שמעון הצטער על שיבוא הנס על ידי שד. בכה רבי שמעון, ואמר: מה, אם אפילו, שפחה של בית אבא, הגר של בית אברהם אבינו, נזדמן לה מלאך שלש פעמים, בעת צרתה, כמו שנאמר [בראשית טז] שלש פעמים "ויאמר לה מלאך ה'", מלמד שעל כל אמירה ואמירה היה שלוח לה מלאך אחר, ואני, אינני ראוי שיזדמן לי מלאך, אף לא פעם אחת, והנס ייעשה על ידי שד?! ושוב אמר: יבא הנס מכל מקום, העיקר שיבא הנס! קדים הוא, הלך בן תמליון

בשבת] מה אתם רוצים שיהיו עשירים? בשבת מרוויחים את כל הכסף בשבת, כל בעלי המוניות אומרים בשבת מרוויחים בשביל כל השבוע, בשבת אין רכבת ואין אוטובוסים וכולם צריכים מוניות, הולכים לים עולה 50 שקל הלוך 50 שקל חזור, ואם נוסעים ללוד אז 200 שקל הלוך 200 שקל חזור, אז שבת זה הרווחים הכי גדולים, אז מה

בר' יוסי, מקודם היה ראובן קראו לו ראובן איסטרוכלי, [שהמלכות גזרה גזירת] שמד שלא ישמרו שבת ולא יעשו מילה ולא יהיה מקווה, ראובן איסטרוכלי אמרו הוא יבטל את הגזרה, [הלך ראובן איסטרוכלי] סיפר קומי, עשה בלורית, עשה ככה, קומי זה בלורית מאחורה, אז עשה בלורית כדרכי הרומאים כדרכי השרים וישב עמהם, אמר להם [למה אתם מחייבים את היהודים לעבוד

מראי מקומות והערות

ככל אשר תחפצו, ועולו לבי גוא דמלכא, והכנסו לאוצר המלך ושקולו כל מה דאית לבון, כל מה שיש ברצונכם! עולו, נכנסו לאוצר המלך, אשכחו לההיא איגרתא, את הכתב שהיה כתוב בו גזירת המלכות על היהודים, שלא ימולו את בניהם ושלא ישמרו את השבת ושיבעלו נדות, שקלוח, לקחו אותה וקרעוה. ונתבטלה הגזירה. ומסיימת הגמרא, שבספור זה מובן מה שאמר רבי אליעזר בן רבי יוסי במסכת יומא [נא]. והיינו דאמר רבי אליעזר בר רבי יוסי, בוויכוחו עם החכמים על מקום הזאת דם יום כפורים: אני ראיתיה, את הפרוכת, ברומי, שנלקחה לרומי בעת שבזזו את המקדש וכליו, והוּו עליה כמה טיפי דמים! וראה אותה בהזדמנות זו שהורשה ליכנס לאוצר המלך.

לפניהם, על, ונכנס, בברתיה דקיסר, בגוף של בת קיסר רומי. ונשתגעה, וצעקה ואמרה כל הזמן "הביאו לי את רבי שמעון בן רבי יוחאי". כי מטו להתם, כשהגיעו רבי שמעון ורבי אליעזר לבית הקיסר, אמרו לו לבן תמליון "בן תמליון צא!" "בן תמליון צא!" ואמרו כן בשקט ובלחש, כדי שלא ירגישו אנשי בית המלך, ויסברו שרבי שמעון ורבי אליעזר פעלו כן בתפלתם. וכיון דקרו ליה, וכשאמרו לו כן, נפק אזל, יצא מבית המלך, והלך לו. וטרם שיצא, אמר בן תמליון לאנשי בית המלך: דעו, שבת המלך תתרפא, כשאצא אשבור כל כלי זכוכית שבבית. ואכן עשה כן ביציאתו! אמרו להון אמרו אנשי בית המלך לרבי שמעון ורבי אליעזר: בשכר שרפאתם את בת המלך, שאילו, בקשו, כל מה דאית לבון למישאל,

שמל הפרופיל זה 97, מי שהיה פעם בצבא יודע שזה 97, גוי יש לו פרופיל מאה, יהודי רק 97, כמה שתעשו תעשו פרוטקציות תנסו עם עורכי דין עם בתי משפט, אני לא יודע אולי עם עו"ד טוב כן תצליחו, על כל פנים הפרופיל של יהודי זה תמיד 97, אז מה אתם רוצים פרופיל מאה או פרופיל 97, תשמחו כולם חלשים [6]. אז על

אתם אומרים שלא יעבדו בשבת? מה? כלומר אתם רוצים שיהיו עשירים? שיעבדו בשבת יהיו עשירים, יהיו יותר עשירים מאיתנו, [הרי] אתם צריכים לראות שיהיו עניים לא עשירים, טוב, אז אמר להם, לא [יצטרכו יותר לעבוד בשבת, וביטלו את הגזירה].

אז אחרי זה הוא אמר להם [למה אתם לא רוצים שיעשו ברית], מה אתם [לא] רוצים שיהיו חלשים, מי

מראי מקומות והערות

מלחמה, כי החיובאללה אמרו שעד שעדיין נלחמים בעזה אז הם זורקים טילים על מירון, זרקו ביום אחד 150 על מירון בשבת לפני שבועיים, אז נקווה שעכשיו יפסיקו לזרוק טילים, עכשיו מוציאים את

⁶ עכשיו הוציאו את הצבא מעזה, גמרנו, אי אפשר כבר להילחם, נמאס להם, בידן דיבר עם ביבי איזה ארבע שעות אמר לו אי אפשר, כבר די, אי אפשר, כבר כמה, זה הכל יצא לטובה, של"ג בעומר לא יהיה

באוסטריה עשו חוק שאסור להתחתן, רק ילד אחד, כי מכל ילד יש עשרה ילדים, אז אדם בתוך 60 שנה יש לו כבר מאה נינים, הוא נהיה פי מאה, כל זוג נהיה מאה, אז האוסטרים ראו שהיהודים מתרבים בקצב כזה שאי אפשר להדביק אותם, אז הם עשו חוק שרק אחד, אפשר מכל משפחה ילד אחד, ובדרך כלל זה יהיה הבכור, ילד אחד. אז כולם עברו להונגריה.

לכן ההונגרים הם הכי מחמירים, מדברים עכשיו על פסח, יש להם חומרות כאלה יותר מהליטאים, יותר מליטא, כי כל תלמידי החתם סופר, מפרשבורג מפבריסלבה, כולם עברו להונגריה, אז כל ההונגרים זה מנהגי חתם סופר, פנט, כולם עברו להונגריה, שם יכלו להתחתן, בצכסלובקיה אי אפשר להתחתן [-] אוסטריה, שם היה חוק שאסור להתחתן, צריך

כל פנים מדברים על זה שכל החיילים היהודים הם הכי חלשים בעולם, הכי חלשים 97, פרופיל 97, אז מה אתם רוצים פרופיל מאה או פרופיל 97? [ישמעו לו וביטלו את הגזרה לא למול].

אחרי זה הוא אמר, [למה אסרתם ללכת למקוה], מה אתם רוצים שיהיה להם מקווה או שאין מקווה? אם יש מקווה אז אין ילדים, מפעם בשבועיים אי אפשר להיפקד, הרבה גם כן אצלם הביוץ לפני המקווה, אז יוצא שעל ידי המקווה לא יהיה לך ילדים, הרבה לא יודעים מה לעשות, כי הביוץ הוא יום אחד לפני שהולכים למקווה אז מה עושים עכשיו? צריכים היתרים, וצריכים לדעת, וצריכים כדורים, ולא יודעים מה לעשות, אז אתם הולכים לסגור להם את המקוואות, אז יהיה להם מיליארדים ילדים.

מוראי מקומות והערות

ל"ג בעומר לא יהיה מלחמות, יוכלו לנסוע למירון.

הצבא מעזה, נקווה שיחזירו את החטופים, לכל הפחות עד אחרי ל"ג בעומר, אמרו עד פסח עד יום העצמאות, שיכול להיות שעד

ללכת למדינה אחרת.

אחד מביא עשרה ילדים,
עשרים, יש כאלה 16 ילדים,
עשרים ילדים.

מילד אחד (- חושים בן דן) נהיה 62 אלף, הנה נביא חומש במדבר אז זה 62,700, ואחרי זה 64400 זה עלה מספר השבטים בסוף, אז מילד אחד חרש אילם, אז מה יש אם זה חרש אילם, מה הבעיה, יהיה לך 62,700 ילדים. [המשך השיעור לא הובא כאן].

[אמר להם ראובן האסטרונומי:] אז אם אתם סוגרים את המקוואות אז יהיה להם הרבה ילדים, אז יהיה להם ילדים בלי מקווה, אז יהיה להם פי עשר ילדים, אז מה אתם רוצים שיתרבו? שהם יעלו עליכם במספר? כמו שאמר פרעה: "פֶּן יִרְבֶּה [וְהָיָה פִי תִקְרָאנָה מִלְחָמָה וְנוֹסֵף גַּם הוּא עַל שְׂנְאֵינוּ וְנִלְחַם בָּנוּ] וְעָלָה מִן הָאָרֶץ" (שמות א, י), כל

שבת פרשת קדשים

לפני קריאת התורה

לכולם. פעם הייתה שאלה, אז מישוהו אמר שילכו לשאול את ר' שיעהלה, אז שאלו אותו והוא ידע, הוא ידע כל שאלה בש"ס, ואחרי שכולם הלכו הוא היה לומד שאף אחד לא ראה אותו, מתי שכולם נסעו לאומן לקעסטירער, כולם היו טסים והוא היה הולך ברגל. הוא היה כזה צדיק שאם היה בזמן השואה, לא הייתה שואה.

יש את ספר "ההבטחה" כתב אותו אבא של בזנסון, צריך לקרוא את זה, תשאלו את בזנסון

הרב הזכיר את הקעסטירער שהיום יום ההילולה שלו, אז שאלו את הרב מה מיוחד בר' שיעהלה שאין באחרים? הרב ענה, הוא רק היה מחלק אוכל לכולם, מי שרק מחלק אוכל יכול לזכות להחיות מתים, אף פעם לא ראו אותו לומד, הוא כל הזמן התעסק עם האורחים שבאו אליו לתת להם אוכל ושינה, הכל הוא היה עושה בעצמו כי לא היה לו גבאים, הרבנית הייתה מכינה אוכל

הרב, הרב משלם הכל, הפרקליטות לא מרשה לרב לשלם, אז זה יישאר בחוב. לך זה 30 אחרי הנחה זה 25). אז הם הגיעו לאיזה גשר ולא היה לו כח ללכת, אז הוא נשען על המעקה וחיכה לקבל את המתנה, הוא הוריד את הראש על המעקה, אז פתאום הוא רואה לידו את ר' ישעיה'ליה בן ר' משה, עומד בגוף לידו, כי הייתה לו התגלות ממש, כל פעם היה לו התגלויות, ר' שיעה'ליה אומר לו אני שולח לך עכשיו משאית שתיקח אותך, אז הוא אמר מה משאית אני מחכה לירייה, כבר לא היה לו כח, הוא רק חיכה שיירו בו, אז הוא אמר לו לא, אני שולח לך משאית, איפה משאית, לא רואים שום משאית. הוא נשען על הגשר ולא רואים כלום, פתאום בום מגיעה משאית והתפוצץ לה הגלגל והיא השתפשפה בו ונעצרה לידו. אז הוא (- הנאצי במשאית) אמר לו תעלה למשאית, אבל אין לו כח אפילו להקיף את המשאית למאחורה, אז הוא הלך, ישבו שם במשאית 3 נאצים עם כלב

איך משיגים את זה. והיה שם אחד יצחק שוורץ, הוא סיפר את הסיפור שלו לאבא של בזנסון, כי ר' שעי'ה אמר לסבא שלו, שמי שימש אותו, ינצל. אז הוא היה בן 60 והשואה התחילה כשהוא היה בן 90. 30 שנה לפני השואה הוא אמר שהולך להיות שואה, ומי שישמש אותו הילדים שלו יינצלו, אז הוא הביין שזה הולך על הנכד שלו, אז זה מה שהוא מספר שם בספר ההבטחה איך הוא עבר את השואה, אז הוא הגיע לצעדת המוות, אתה היית שם פעם? אתה יודע מה זה? בתחילה הוא היה מקדימה בשורה הראשונה, ואז הוא הלך לאט לאט אחורה כי לא היה לו כח ללכת, הוא לא אכל כלום שנה שלימה, עד שהוא הגיע לשורה האחרונה, ושם יש איזה נאצי אחד שהולך מאחורה, ומחלק מתנות לכל מי שמפגר בדרך, מי שלא מצליח ללכת הוא נותן לו מתנה אחת חינם הוא נותן לו יריה אחת חינם והוא מת. (זה עלה 20 שקל, אחד 25, אתה שילמת? לא? אז נשאר חוב על

יעזוב אותו. שם הם הביאו לו חצי כיכר לחם וריבה ובשר, כמובן שטרף, אבל זה היה מותר כיון שהוא לא אכל שנה. אז הם נסעו עם המשאית עד שעצרו ואמרו לו פה אתה צריך לרדת. אז הוא ראה שם בור עם 10 אלף גופות, היה שם איזה נאצי שתפס אותו והעיף אותו לבור, אבל הוא החטיא הוא עף לצד השני של הבור, כי הוא היה רק 25 קילו, בהתחלה הוא היה 80 קילו, בסוף הוא היה 25. אז חשבו שהוא מת, ואחרי זה הוא ברח ליער, ואז התחיל לרדת גשם, ולא היה כוח להמשיך אז הוא נשכב על הבוץ, הבוץ היה

גדול, אז אחד מהם אמר לו בוא תעלה, הוא ענה אין לי כח, לא היה לו כח אפילו לעלות, זה משאית גבוהה. אז אחד הנאצים תפס אותו והעיף אותו לתוך המשאית, אז הגיע הנאצי שמחלק את המתנות ושאל מה זה תוריד אותו אני צריך לירות בו, אז הנאצי שהרים אותו אמר לו זה הוראה מהסרן להעלות אותו למשאית, אז הוא שמע שזה מהסרן אז הוא ויתר כי הסרן היה יותר גדול ממנו, כי היורה היה חייל פשוט. זה לא היה באמת, [- כלומר הסרן לא נתן הוראה להעלות אותו], אבל הנאצי ריחם עליו ואמר את זה בשביל שהוא

הרב ענה אמן ואמר שכולם יענו אמן על כל ברכה, לפני כן הגיע לרב מישהו עם קונטרס של גודל מעלת האמן וביקש מהרב שידבר מזה, וכנראה מזה יצא הדיבור).

קדושים תהיו, כתוב בפרשה קדושים תהיו זה חובה⁷, אנשים חושבים שזה רק שובו בנים וזה רק לפני משורת הדין, זה לא!

רך כזה, זה היה לו כזה עולם הזה, הוא שכב שם עד הבוקר, ובבוקר הגיעו האמריקאים והוא ניצל. זה הסיפור של הקסטריער שכל אחד יקרא את זה.

אחרי הקידוש

(עשו עוד קידוש בפראנצס, ושמעו את זה,

מראי מקומות והערות

ישמש אלא כפי הצריך בקיום המצוה ממנו ויקדש עצמו מן היין במיעוטו כמו שקרא הכתוב (במדבר ו ה) הנייר קדוש ויזכור הרעות הנזכרות ממנו בתורה (בראשית ט כא) בנה ובלוט וכן יפריש עצמו מן הטומאה אע"פ שלא הוזהרנו ממנה בתורה כמו שהזכירו (חגיגה יח) בגדי עם הארץ מדרס לפרושים וכמו שנקרא הנייר קדוש (במדבר ו ח) בשמרו מטומאת המת גם כן וגם ישמור פיו ולשונו מהתגאל ברבוי האכילה הגסה ומן הדבור הנמאס כענין שהזכיר הכתוב (ישעיהו ט טז) וכל פה דובר נבלה ויקדש עצמו בזה עד שיגיע לפרישות כמה שאמרו על רבי חייא שלא שח שיחה בטלה מימינו

באלו ובכיוצא בהן באה המצוה הזאת הכללית אחרי שפרט כל העבירות שהן אסורות לגמרי עד שיכנס בכלל זאת הצוואה הנקיות בידי וגופו כמו שאמרו (ברכות נג) והתקדשתם אלו מים ראשונים והייתם קדושים אלו מים אחרונים כי קדוש זה שמן ערב כי אע"פ שאלו מצות מדבריהם עיקר הכתוב בכיוצא בזה יזהיר שנהיה נקיים וטהורים ופרושים מהמון בני אדם שהם מלכלכים עצמם במותרות ובכיעורים.

⁷ רמב"ן ויקרא תחילת פרשת קדושים קדושים תהיו. הו פרושים מן העריות ומן העבירה שכל מקום שאתה מוצא גדר ערוה אתה מוצא קדושה לשון רש"י. אבל בתורת כהנים (פרשה א ב) ראיתי סתם פרושים תהיו וכן שנו שם (שמיני פרק יב ג) והתקדשתם והייתם קדושים כי קדוש אני כשם שאני קדוש כך אתם תהיו קדושים כשם שאני פרוש כך אתם תהיו פרושים

ולפי דעתי אין הפרישות הזו לפרוש מן העריות כדברי הרב אבל הפרישות היא המוזכרת בכל מקום בתלמוד שבעליה נקראים פרושים והענין כי התורה הזהירה בעריות ובמאכלים האסורים והתירה הביאה איש באשתו ואכילת הבשר והיין א"כ ימצא בעל התאווה מקום להיות שטוף בזמת אשתו או נשיו הרבות ולהיות בסוכאי יין בזוללי בשר למו וידבר כרצונו בכל הנבלות שלא הוזכר איסור זה בתורה והנה יהיה נבל ברשות התורה לפיכך בא הכתוב אחרי שפרט האיסורים שאסר אותם לגמרי וצוה בדבר כללי שנהיה פרושים מן המותרות ימעט במשגל כענין שאמרו (ברכות כב) שלא יהיו תלמידי חכמים מצויין אצל נשותיהן כתרנגולין ולא

**שְׁעוֹר שְׁנִמְסָר לְאַחַר
תְּפִלַּת עֲרֵבֵית אוֹר לְיוֹם
רְבִיעִי לֵיל ל' גִּיסָן א'
דְּרֵאשׁ חֲדָשׁ אֵיךְ פִּרְשַׁת
קְדוּשִׁים**

אז קראנו אַחֲרֵי מוֹת שְׁנֵי בְנֵי אֶהֱרָן (יִקְרָא ט"ז א'), נִדְב וְאַבְיָהוּא. שְׂאֵלְנוּ בְיוֹם רֵאשׁוֹן אֶת הַקְּשִׁיָּא אֵיךְ זֶה הַבְּנִים שֶׁל אֶהֱרָן הִכְהֵן, שְׁהֵם הָכִי צְדִיקִים בְּכָל הַדּוֹרוֹת, יוֹתֵר צְדִיקִים מִמֶּשֶׁה וְאַהֲרֹן, מִשֶּׁה אָמַר [לְאַהֲרֹן, נִדְב וְאַבְיָהוּא] יוֹתֵר צְדִיקִים מִמֶּנִּי וּמִמֶּךָ, מִשֶּׁה לֹא אָמַר אֶת זֶה סֶתֶם בְּדֶרֶךְ גְּזָמָא. מִשֶּׁה אָמַר אֶת זֶה בְּאֵמַת אֵמֶתִית, אוֹמֵר הָאֵר"י. הַכֹּל אוֹמֵר בְּאֵמַת. וְעַכְשָׁו הֵם [נִדְב וְאַבְיָהוּא] רוֹצִים שְׁמִשֶּׁה יְמוֹת, אֶהֱרָן יְמוֹת.

מִילָא עֲשׂוּ הוּא רְצָה לְשַׁבֵּת שְׁבַעַה "יִקְרְבוּ יָמֵי אַבְל אָבִי" (בְּרֵאשִׁית כ"ז מ"א), הוּא כָּל כֶּף מִשְׁתַּוְּקֵק לְשַׁבֵּת שְׁבַעַה. הוּא רוֹצֵה לְהַרְגֵּ אֶת יַעֲקֹב. אַבְל הוּא לֹא יַעֲשֶׂה צַעַר לְאַבָּא שְׁלוֹ, אַבָּא זֶה לְפָנֵי הַכֹּל. לֹא עוֹשִׂים צַעַר לְאַבָּא! אֵז מָה הַפְּתָרוֹן? שְׂאֵבָא יְמוֹת, יֵשׁ פְּתָרוֹן. כְּדִי לֹא לַעֲשׂוֹת צַעַר לְאַבָּא, אֵז עֲדִיף שְׂאֵבָא

זֶה מִצּוֹת עֲשֵׂה, כּוֹלֵם חַיִּיבִים בּוֹזֵה, כּוֹלֵם חַיִּיבִים בַּקְּדוּשָׁה, מֵה שְׂאֵדֵם אֲנוֹס זֶה מִשְׁהוּ אַחֵר, אַבְל חַיִּיבִים לֵהִיּוֹת קְדוּשִׁים. כֵּן שׁוֹבוּ בְנִים, לֹא שׁוֹבוּ בְנִים, חַיִּיבִים לֵהִיּוֹת קְדוּשִׁים, זֶה מִצּוֹת עֲשֵׂה, (לֹא אֲנִי כְּתַבְתִּי אֶת זֶה, אַתָּה כְּתַבְתָּ אֶת זֶה? מִי כְּתַב אֶת זֶה? א.ר. ג.ב. ו.ש.א.ק.) אֵז אֲדָם נוֹלַד לֵהִיּוֹת קְדוּשָׁה, לֵהִיּוֹת קוֹדֵשׁ קוֹדֵשׁ בְּשִׁבִיל זֶה אֲדָם בֹּא לְעוֹלָם, עַכְשָׁו הַשְּׂעֵה 8, עַד 7 זֶה 11 שְׁעוֹת, אֲפֻשֵׁר לְלַמּוֹד 22 דְּפִי גְמֵרָא, (בד"כ שְׁהֵרַב אוֹמֵר כִּמָּה לְלַמּוֹד הַחִיּוֹב לְפִי דָף לַחֲצִי שְׁעָה) זֶה 8 עַד 6 זֶה עֲשֵׂר שְׁעוֹת, מִנְחָה זֶה בְּשַׁבַּע אֵז מִי שֶׁלֹּא יִלְמַד 22 לֹא יוֹכֵל לֵהִיכְנֹס.

שְׂאֵלוּ אֶת הַרַב עַל זֶה שְׂרַש"י אוֹמֵר בַּפְּרִשָׁה, שְׂאֵפִילוּ אִם חוֹטְאִים הַשֵּׁם אֵיתְנוּ, וּבִמְקוֹם אַחֵר בְּסוּף פִּרְשַׁת 'אַחֲרֵי מוֹת', רַש"י כּוֹתֵב שְׂאֵם אִתְּם חוֹטְאִים אֵינְ אֲנִי אֲלוֹקֵיכֶם, אֵז הַרַב תִּירֵץ זֶה מְדוֹבֵר בַּעֲבוּדָה זְרָה, וְהַפְּסוּק הַשְּׁנִי מְדוֹבֵר בְּשֵׂאֵר עֲבִירוֹת.

עֲכָשׁוּ הֵם אָמְרוּ, אִם הֵם הוֹלְכִים רֵאשׁוֹנִים, לְאֵן הוֹלְכִים? לְשָׁמַיִם. הוֹלְכִים, יֵשׁ דֶּרֶךְ שְׁזָה שְׁעַר הַשָּׁמַיִם. הֲרַפְּיָה אוֹמֵר שְׁעַל כַּף הַיָּד אֲפֹשֶׁר לְרֹאוֹת אֶת הַדֶּרֶךְ לְשָׁמַיִם. לְחֲנוּךְ הִיָּה דֶּרֶךְ לְשָׁמַיִם, אֲלֵיהוּ הִנְבִּיא. עֲכָשׁוּ גַם מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן הוֹלְכִים לְשָׁמַיִם, אֵיזָה שְׂמֻחָה, אֵיזָה רְקוּדִים, אֵיזָה שְׂמֻחָה מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן עוֹלִים לְשָׁמַיִם. אָבֵל וְדַאי הֵם לֹא יִחְזְרוּ, כִּכָּה מִסְבִּיר הָעֲשָׂרָה מְאֻמְרוֹת. לֹא שֶׁהֵם רָצוּ שְׂמֻשָׁה וְאַהֲרֹן יְמוּתוֹ. [אֵלֶּא נִדְב וְאַבִּיהוּא] אָמְרוּ: מָה נַעֲשֶׂה, אִם הֵם יַעֲזוּבוּ אוֹתָנוּ פֹּה לְבַד. "הִלְכוּ הֵמָּה לְמִנְחוֹת עֲזוּבוּ אוֹתָנוּ לְאַנְחוֹת". מִי יִנְהִיג אֶת הַדּוֹר, מִי יִרְחֵם עַל עַם יִשְׂרָאֵל. "מִתִּי יִרְאֶה ה' עַל הָעֵדָה" מֹשֶׁה אוֹמֵר אָנִי הוֹלֵךְ "יִרְאֶה ה' עַל הָעֵדָה" - אִזּוֹ צְרִיכִים לְדַאֵג - לְדַאֵג לְעֵדָה. אִם מֹשֶׁה [וְאַהֲרֹן] עוֹלִים לְשָׁמַיִם, אִזּוֹ בּוֹא נִדְאֵג לְעֵדָה. אָבֵל הֵם לֹא רָצוּ שְׂמֻשָׁה יְמוּת, חֵס וְשְׁלוֹם, לְהַפְּךְ. שְׂמֻשָׁה יִחִיָּה! כִּי הֵם כִּכָּר כְּתוּב "וַיִּמְסְרוּ" (בְּמִדְבָר ל"א ה') - הוֹלְכֵי מִדְיָן, פְּרֶשֶׁת מִטּוֹת, "וַיִּמְסְרוּ" אֵף אֶחָד לֹא רָצָה לְלַכֵּת לְמַלְחָמָה. עֲכָשׁוּ הוֹלְכִים

יְמוּת. הָעֵקֶר לֹא לְעֲשׂוֹת צִעֵר לְאַבָּא, זֶה מָה שְׂחָשׁוּב, שְׁלֹא יִהְיֶה צִעֵר לְאַבָּא. אִזּוֹ "יִקְרְבוּ יָמֵי אָבִל אָבִי וְאַהֲרֹנָה אֶת יַעֲקֹב אָחִי". אִזּוֹ אָנִי יִתְפַּלֵּל שְׂאַבָּא שְׁלֵי יְמוּת, וְאָנִי יוּכַל לְהִרְגֵּ אֶת יַעֲקֹב, וְאִזּוֹ לְאַבָּא לֹא יִהְיֶה שׁוֹם צִעֵר. הָעֵקֶר לְהַצִּיל אֶת אָבִא מִהַצֵּעֵר, זֶה מָה שְׂחָשׁוּב!

אִזּוֹ אֵיךְ נִדְב וְאַבִּיהוּא, מָה הֵם עֲשׂוּ? אוֹמְרִים: מִתִּי יְמוּת מֹשֶׁה, שְׂיְמוּת אֲהֲרֹן, כִּכָּר נִמְאָס לְנוּ מֵהֵם. אִזּוֹ אוֹמֵר הָעֲשָׂרָה מְאֻמְרוֹת שְׁזָה הוֹלֵךְ עַל הַפְּסוּק בְּפָרֶק כ"ד: "וַיֹּאמֶר ה' אֶל מֹשֶׁה עֲלֶה אִתָּה וְאַהֲרֹן וְנִדְב וְאַבִּיהוּא וְזַקְנֵי יִשְׂרָאֵל" אִזּוֹ הִלְכוּ כָּל הַזְּקֵנִים, שְׁבַעִים זְקֵנִים. צְרִיכִים לְלַכֵּת שְׁלוֹשׁ פְּרֶסָאוֹת - חֲמִשׁ עֲשָׂרֵה קִילוֹמֶטֶר. בְּחֲמֵשׁ קִילוֹמֶטֶר יוֹצֵאת בַּת-קוֹל כָּל הַזְּקֵנִים לְעֵמֶד, לְעֵמֶד דּוּם. אֲחֵרֵי זֶה לְעֵמֶד נַח... טוֹב נַעֲמְדִים, מִי הוֹלֵךְ? [מֹשֶׁה רְבִיעִי], נִדְב וְאַבִּיהוּא וְאַבָּא שְׁלֵהֶם [אַהֲרֹן הַכֹּהֵן]. הוֹלְכִים עוֹד שְׁלוֹשׁ פְּרֶסָאוֹת, עוֹד פְּעַם בַּת-קוֹל: נִדְב וְאַבִּיהוּא לְעֵמֶד. מִי הוֹלֵךְ רֵאשׁוֹנִים, מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן. מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן הוֹלְכִים רֵאשׁוֹנִים.

**שְׁעוֹר שְׁנַמְסֵר לְאַחַר
תְּפִלַּת עֶרְבִית אוֹר לְיוֹם
חֲמִישִׁי לַיַּל א' אִיִּר ב'
דְּרֹאשׁ חֲדָשׁ פְּרֻשֵׁת
קִדּוּשִׁים**

כָּל יוֹם נִהְרָגִים עֲשָׂרָה יְהוּדִים,
הַמְּלַחְמָה נִמְשָׁכֶת, כָּל אֶחָד צָרִיךְ
לְשַׁבֵּר אֶת הַשְּׂאוּמִי וְאֶת
הַסְּמֻרְטוֹן כָּל בֵּת תְּאָרִיךְ אֶת
הַשְּׂמֵלָה, הַמְּלַחְמָה תִּגְמַר וְתִהְיֶה
הַגְּאֻלָּה הַשְּׁלֵמָה בְּמַהְרָה בְּיַמֵּינוּ
אָמֵן!.

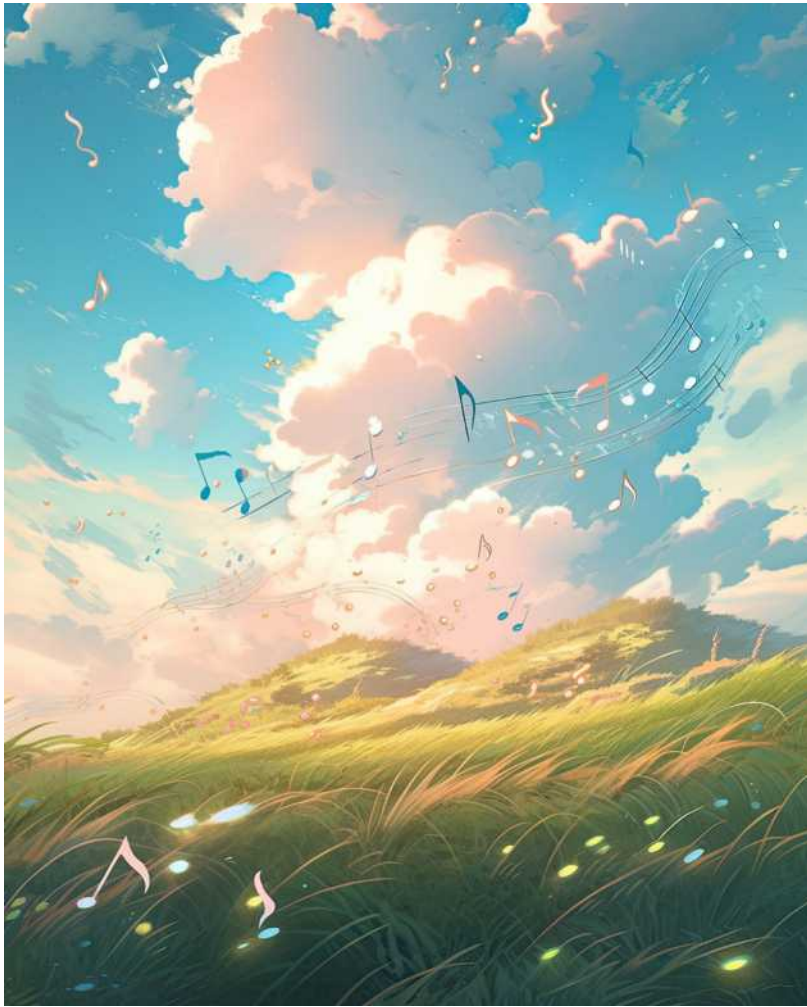
**שְׁעוֹר שְׁנַמְסֵר לְאַחַר
תְּפִלַּת עֶרְבִית אוֹר לְיוֹם
חֲמִישִׁי לַיַּל א' אִיִּר ב'
דְּרֹאשׁ חֲדָשׁ פְּרֻשֵׁת
קִדּוּשִׁים**

שׁוּם אִשָּׁה לֹא חָטְאָה בְּחָטָא
הָעֶגְלָה, וְלֹא בְּחָטָא הַמְּרָגְלִים וְלֹא
בְּחָטָא קָרַח, חוּץ מֵאֲשֶׁתּוֹ שֶׁל
קָרַח, וְלִכְּנָן שׁוּם אִשָּׁה לֹא מֵתָה
בְּמַדְבָּר. כָּל הַנָּשִׁים חָיו וְזָכוּ
לְהַכְּנֵס לְאַרְצָן. כָּל מִי שִׁיְצָאָה
מִמְּצָרִים זָכְתָה לְהַכְּנֵס לְאַרְצָן. כִּי
אִשָּׁה לֹא מְסַגֶּלֶת לְחָטוּא אִשָּׁה
לֹא שִׁיְכַת לְחָטָא. וְכִּי מֶה
שֶׁמְכַשִּׁילִים אוֹתָהּ, מְפָתִים אוֹתָהּ.
אֲבָל הִיא מֵצֵד עֲצָמָה לֹא תַחְטָא

לְמַלְחָמָה בְּרַפִּיחַ, מֶה פְּתֹאֹם תִּגְנו
לְעֶרְבִים לְחַיּוֹת, מֶה אַתֶּם רוֹצִים
מִהָעֶרְבִים הַמְּתוֹקִים הָאֵלֶּה. תִּגְנו
לָהֶם כְּכֹר לְחַיּוֹת, מֶה אַתֶּם
יּוֹרְדִים לְחַיִּים שְׁלָהֶם?! אִזְ עִם
יִשְׂרָאֵל לֹא רָצָה לְהִלָּחֵם עִם
מְדִינָים הוּא לֹא רָצָה לְהִלָּחֵם.
בְּשׁוּם אִפְּן לֹא נִלָּחֵם עִם מְדִינָן.
אֲבָל מִשֶּׁה אָמַר צְרִיכִים לְלַכֵּת,
אִין בְּרָרָה, אֲבָל אַתָּה תִּמְוֹת לָנוּ.
מֶה אִכְפַּת לָכֶם שְׂאֲנִי אֲמוֹת לָכֶם,
מֶה זֶה עֲנִין שְׁלָכֶם?! תְּפַסְּיָנוּ
לְהִתְעַרֵּב לִי בְּעֵנֵינוּ שְׁלִי! "אֲחֵר
תְּאָסֵף אֶל עַמִּיךְ" (שָׁם ל"א ב') עִם
יִשְׂרָאֵל שְׂמַע אֶת הַנְּבוּאָה, לֹא
רוֹצִים לְלַכֵּת בְּשׁוּם אִפְּן, בְּשׁוּם
אִפְּן לֹא רוֹצִים לְלַכֵּת, בְּשׁוּם אִפְּן.
"וַיִּמְסְרוּ" כָּלֶם רוֹצִים שְׂמַשֶּׁה
יַחְיָה, כָּל עִם יִשְׂרָאֵל רוֹצִים
שְׂמַשֶּׁה יַחְיָה. גַּם נִדְּב וְאַבְיָהוּא
רוֹצִים שְׂמַשֶּׁה יַחְיָה. כִּי מִשֶּׁה חַי
וְקַיִם, מִשֶּׁה לֹא יְמוֹת וְאַהֲרֹן לֹא
יְמוֹת. כִּי גַם הַצְּדִיק הוּא חַי וְקַיִם
בְּזָכוֹת זֶה נִזְכָּה לְגְאֻלָּה הַשְּׁלֵמָה
בְּמַהְרָה בְּיַמֵּינוּ אָמֵן!

לְעוֹלָם. כְּתוּב "קְדוּשִׁים תִּהְיוּ".
"וַיִּקְהַל מֹשֶׁה אֶת כָּל עַדְת בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל קְדוּשִׁים תִּהְיוּ" קְדוּשִׁים
זֶה מִצְוֹת עֲשֵׂה מִהַתּוֹרָה, זֶה לֹא
מֵדַת חֲסִידוּת, זֶה לֹא מִנְהַג שֶׁל
שׁוּבוּ בָּנִים, זֶה מִצְוֹת עֲשֵׂה
מִהַתּוֹרָה לְהִיּוֹת קְדוּשׁ וְטָהוֹר
בְּתַכְלִית הַקְּדוּשָׁה וְהַטְּהָרָה,
לְשׁוֹבֵר אֶת הַשְּׂאוּמִי לְשׁוֹבֵר אֶת
הַסְּמֶרְטוֹן, כָּל יוֹם נְהַרְגִים

עֲשֶׂרָה יְלָדִים, עֲשֶׂרָה יְהוּדִים.
בְּצַפּוֹן, בְּמִטּוּלָה. בְּדְרוֹם, בְּעֵזָה.
בְּכָל רֶגַע נְהַרְגִים עוֹד יְהוּדִי וְעוֹד
יְהוּדִי הַכֹּל כִּי עוֹד לֹא כָּלָם שָׁבְרוּ
אֶת הַשְּׂאוּמִי, אֶת הַסְּמֶרְטוֹן.
וְכָל בַּת צְרִיכָה לְהֶאָרִיךְ אֶת
הַשְּׂמָלָה עַד הַקָּרְסֵל אֲזִי שׁוּם
יְהוּדִי לֹא יִהְרַג יוֹתֵר וְתַפְסֵק
הַמְּלַחְמָה וְתִהְיֶה הַגְּאֻלָּה הַשְּׂלָמָה
בְּמַהְרָה.

והתקדשתם

ילד שיבוא בלא תאוה – ישמע תורה מפי ה'

מה הפרוש (ויקרא ים כג-כד-כה) שלש שנים היו לכם ערלים ובכרביעי היו כל פריו קודש ובחמישית תאכל את פריו שלעתיד לבוא וביאו ילדים בלי תאוה אז הם יוכלו לעוף באויר הם יעופו לשמים וישמעו תורה מפי ה' כי התאוה זה שבשביבת כלים התאוה זה לא פטנט להמשיך נשמות את הנשמות צריך להמשיך בלי תאוה אם הוא בא עם תאוה אז רק יהיה לו בעיות הילד לא ילמד הילד לא יתפלל הוא יצטרך אמנים הוא יצטרך חונכים אבל אם הוא יביא ילד בלי תאוה הילד יעוף באויר הילד עוד יקום לפניו הוא יעוף לוותיקין לפניו אז האר"י אומר בשער הגלגולים (שם) שכל הענין זה להביא ילדים בלי תאוה לכן קראו לאמא של עשהאל צרויה כי היא היתה בלי חטא ולכן היא זכתה שבניה עפו באויר

כל מחשבה רעה כל העולם עולה בלהבות כל העולם נשרף הרבה אומר שהרהור שורף את כל העולם ולכן כתוב אצל שמשון (שופטים יד ד) כי תאונה הוא מבקש אומר האר"י כי שמשון זה אדם הראשון בכבודו ובעצמו שמשון אמר (שופטים טז ז) והייתי כאחד האדם כתוב בפרקי דרבי אליעזר (פרק 52) ששה היו מעין דגמה של מעלה שמשון שאול עשהאל יאשיהו צדקיהו ואבשלום ובסוטה (י ע"א) כתוב חמשה שמשון אסא צדקיה שאול ואבשלום אבל זה היה בלי תפלה ובפרקי דרבי אליעזר כתוב עשהאל ברגליו שהיה עף על ראשי השבולים שאם אדם מביא ילד בלי תאוה אז הוא יוכל לעוף על ראשי השבולים וזה כתוב בשער הגלגולים (הקדמה י) כתוב במדרש תנחומא קדושים (פרק יד)

יָדַע אֶת הַשֵּׁם הַמְּפָרָשׁ יַעַל אֲמָרָה
 אֶת הַשֵּׁם הַמְּפָרָשׁ כְּתוּב כְּשֶׁהֲלָכָה
 לְהַרְוֹג אֶת סִיסְרָא (שׁוֹפְטִים ד כ"א) וְתִבּוֹא
 אֵלָיו בְּלֹאט זֶה שֵׁם מ"ב (נִימְסָרִיא)
 שֵׁם מ"ב זֶה מְרַדְכִי = 274 אֶסְתֵּר
 = 661 = 936 זֶה בְּדִינוּק גְּבִיעַ (יג = 13
 כְּפּוֹל ע"ב 72 = 936) מִתְתַּיְהוּ = 861 וּבְנִיו
 = 74 = 936 כְּלִכְלָה = 105 שֶׁל
 = 330 תְּאֲנִים = 501 = 936 אָז
 כְּכִלְכְּלָה שֶׁל תְּאֲנִים מְרַמֵּז כֹּל
 תְּאֲנִים מֵה שִׁיקָרָה עַד סוֹף כֹּל
 הַדּוֹרוֹת, הַתְּאֲנִים זֶה הַחֲמֵשׁ נִשְׁיִים
 שָׂרָה רַבְּקָה רַחֵל לָאָה וְחַנָּה שֶׁתְּקַנּוּ
 אֶת חֲטָא עֵץ הַדַּעַת אֶת חֲטָא חוּהָ
 בְּשִׁלְמוֹת הֵם יֵצְאוּ מֵהַפְּגָם שֶׁל נָדָה
 הַתְּבַטֵּל לָהֶם כֹּל הָעֲנִיָּן כִּי אִם
 הָאִשָּׁה הִיא קְדוּשָׁה וְיִטְהוֹרָה הִיא
 יְכוּלָה לְהִבְיֵא יְלָדִים בְּלִי זֶה לֹא
 צְרִיכָה כְּכִלְכֵּל אֶת הַתְּאוּהָ הַזֹּאת
 כְּמוֹ ר' חִיָּא ר' זִירָא ר' פִּפְא שֶׁלֹּא
 נוֹלְדוּ מֵאִישׁ, ר' יִשְׁמַעְאֵל כְּכִלְכֵּל
 נוֹלְד מִמְּלֶאךָ מִטְטְרוּ"ן, אִז אָדָם
 יְכוּל לֹא לְהוֹלֵד מֵאִשָּׁה, אִשָּׁה
 יְכוּלָה לְזַכּוֹת שְׂמֵלָאכִים יִפְקְדוּ
 אוֹתָהּ (הַסֵּר הַסּוֹף). (מסע אל השורשים).

עֲשֶׂהֶאֱל עָף עַל רֵאשֵׁי הַשְּׁבוּלִים
 יוֹאֵב עָף עַל הַחוּמָה שֶׁל רַבַּת עֲמוֹן
 לְפִתַּח אֶת הַשְּׁעָרִים הוּא עָלָה עַל
 עֵץ וְעָף עִם הָעֵץ וְאֲבִישִׁי כְּכִלְכֵּל
 הִגִּיעַ עַד אֲרֶץ פְּלִשְׁתִּים כְּתוּב (שְׁמוּאֵל
 ב, כ"א א') וַיִּשְׁבִּי בְנוֹב שֶׁהוּא רָאָה נֶץ
 טוֹרֵף יוֹנָה יוֹנָה זֶה דָּוִד הַמֶּלֶךְ יוֹנְתִי
 תִמְתִּי (שִׁיר הַשִּׁירִים ו ט) אִז הוּא אָמַר
 בְּטַח דָּוִד בְּסַכְּנָה הוּא רָץ אֶת כָּל
 הָאֲרָמוֹן בְּחֲמֵשׁ דְּקוֹת הוּא לֹא
 מוֹצֵא אֶת דָּוִד אִז הוּא שָׁאֵל אֶת
 הַסַּנְהֶדְרִין מֵה עוֹשִׂים אֲפֹשֶׁר לְקַחַת
 אֶת הַפְּרָדָה שְׁלוֹ אָמְרוּ לוֹ כִּן סַע
 דָּוִד בְּסַכְּנָה. הוּא נַעֲלָם מִי יוֹדַע
 אוּלַי חֲטָפוּ אוֹתוֹ לַעֲזָה חֲמָאס
 חֲטָפוּ אוֹתוֹ אוּלַי מַעֲזָה לְקַחוּ אוֹתוֹ
 לְיַרְדֵּן וּלְסַעוּדִיָּה מִי יוֹדַע אִז הוּא
 אָמַר אֶת הַשֵּׁם הַמְּפָרָשׁ וְהַפְּרָדָה
 עָפָה בְּאֹוִיר לְכוּוֹן עֲזָה לְכוּוֹן
 אֲשַׁקְלוֹן וְאִז הוּא רָאָה אֶת עֲרָפָה
 (אִמּוֹ שֶׁל יִשְׁבִּי) אִז עֲרָפָה זוֹרְקַת עָלָיו אֶת
 הַפְּלַח שְׁלָה (כּוֹס מֵעֵץ שְׁטוּוּיִם עָלָיו חוֹטִים) אִז
 הוּא זָרַק אֶת זֶה עָלֶיהָ בְּחִזְזָה וְנִגְמַר
 הַתְּקוּן שְׁלָה פְתָאוּם הוּא רוֹאָה אֶת
 דָּוִד עָף בְּאֹוִיר אִז הוּא (אֲבִישִׁי) אָמַר
 אֶת הַשֵּׁם הַמְּפָרָשׁ פַּעַם כֹּל אַחַד

הַפְרָשָׁה

במושגת מורינו הרב

ליקוטים מדברי הרב במעלת ל"ג בעומר

אומר נחם? מה זה להנחם בל"ג בעומר. פי אצל רבי שמעון בר יוחאי לא אומרים נחם, אצל רבי שמעון בר יוחאי יש בית המקדש, הוא רואה את בית המקדש, יש פוך, ושמתי "עניה סערה לא נחמה הנה אנכי מרביץ בפוך אבניך ויסדתיך בספירים" (ישעיהו נד, יא).

אין קטנות שרשב"י לא מתקן

ג': נצח שבנצח זה רבינו, הוד שבהוד זה רבי שמעון בר יוחאי, פי כל הענין זה הוד שבהוד, כל העבודה זה הוד שבהוד, לתקן את הוד שבהוד, קטנות שבקטנות, רבי שמעון בר יוחאי מתקן אפילו את קצה הקטנות שבעולם. אין קטנות שרבי שמעון בר יוחאי לא מתקן, אפילו קטנות דקטנות א' דאבא ואמא. הוד שבהוד, רשב"י בא לתקן את הוד שבהוד, שגראה את השם עין בעין, גם בהוד שבהוד - בקטנות דקטנות.

רואים את המלאכים בהדלקה

א': אדם במדורה יכול לראות מלאכים, יכול לראות נוריאל, גבריאל, מלפני אוריאל, מאחורי רפאל, ועל ראשי שכינת אל, רואים מלאכים ממש, שמדליקים את המדורה בל"ג בעומר רואים מלאכים ממש, רואים ממש מלאכים ממש מלאכים, ואת כל מלאכי המרכבה. שאדם נוסע אז כל מלאכי המרכבה נוסעים אתו, איך אדם לא עושה תאוונה, איך הוא לא נכנס ב... כי כל מלאכי המרכבה שומרים עליו, ברגע שאדם נוסע כל מלאכי המרכבה נוסעים יחד אתו.

אצל רשב"י יש ביהמ"ק

ב': צריכים לדעת שיש ה' בעולם וה' אתנו ושה' הולך אתנו שאדם לא יהיה לא שגיה אחת, לכן רבי שמעון בר יוחאי בא לתלמיד של האר"י הקדוש, אוי ואבוי מה אתה

רשב"י זה הכהן הגדול

ד': הכהן הגדול צריך להחליף בבגדי בד, רשב"י הוא הכהן הגדול שהיה שלש עשרה שנה במערה בבגדי בד, עד שכל הגוף התעפל, "ומכנסי בד ילבש על בשרו" (ויקרא ו, ג), "בד בבד יהיה" (שמות ל, לד). בד בא"ת-ב"ש זה ש' ק', שזה שק, עשו הגיע מול יעקב עם 400 איש והשק מבטל את זה, ה'שק' זה גימטריא ארבע מאות, זה 'מכנסי בד ילבש על בשרו'. רשב"י זכה ל'מכנסי בד ילבש על בשרו'. רשב"י זה הכהן הגדול, הוא בבחינת הכהן הגדול שנכנס לקדש קדשים, כי הרמב"ם מביא ביסוד השביעי שמשה כל יום נכנס לקדש קדשים. בכל יום, בכל רגע, בכל שניה הוא בקדש קדשים. כשמגיעים לרשב"י נמצאים בקדש קדשים. גם שמגיעים לציון רבינו נמצאים בקדש קדשים, כמו שאמר רבי אברהם בן רבי נחמן שהציון של רבינו זה הקדש קדשים בכל שניה. מה שכהן הגדול עושה פעם בשנה, כל שניה נמצאים בקדש קדשים.

ל"ג בעומר – רואים את ה' עין בעין

ה': עכשיו בל"ג בעומר רואים את ה' עין בעין, העבודה של האדם לראות את ה' עין בעין, אדם בא לעולם לראות את ה' עין בעין, אדם כל שניה רואה את ה' עין בעין. אדם נברא רק בשביל דבר אחד – לראות את ה' עין בעין, זה כל הבריאה שלו, זה כל תכלית הל"ג בעומר, בשביל זה נוסעים למירון בל"ג בעומר, בשביל לראות את ה' עין בעין, מי שזוכה לבוא למירון רואה את ה' עין בעין. "עין בעין יראו בשוב ה' ציון" (ישעיהו נב, ח), עכשיו אנחנו רואים את ה' עין בעין, באנו לעולם לראות את ה' עין בעין, נבראנו לראות את ה' עין בעין. "עין לא ראתה אלקים זולתך" (שם סד, ג), זה הגן עדן, בתוך הגן עדן יושב מלך המשיח, והגן עדן נמצא מחוץ לעולם, וכפתח הגן עדן יושב מלך המשיח, זה מה שאומר רש"י, שהגן עדן מחוץ לעולם בכלל, והמשיח מחבר בין הגן עדן והעולם. והמשיח זה רבי שמעון, הוא נקרא משיח, "עלית למרום שבית שב"י" (תהלים סח, ט), זה ראשי תיבות ר' שמעון בין

החבורה של רשב"י – זה לעבור באש

ז': רבי חייא רצה להכניס לחבורה של רבי שמעון בר יוחאי, אמרו לו שצריך ללכת עד האדרא, האדרא זה בצפת, יש שם משלש כזה, חצי גרן עגולה, שם רשב"י היה יושב ומגלה את הסודות שלו, ואם תוכל להכניס, תזכה. הוא הלך ברגל מלוד עד צפת, הוא הלך ברגל עד האדרא, הוא מגיע לאדרא הוא רואה אש, הכל אש, אש, אש, ההר בוער באש (דברים ד, יא) הכל בוער באש, הוא התחיל לבכות, אני הלכתי ברגל מירושלים, משובו בנים, עד האדרא בסוף לא מכניסים אותי, לא מקבלים אותי. ראה רבי שמעון איך שהוא בוכה, הוא אמר לרבי אלעזר תצא תביא אותו, רבי אלעזר התחיל לבכות, אני בחיים לא עברתי בתוך אש, אני מוקף באש, כשאני לומד תורה אני מוקף באש, אבל מעולם לא הייתי בתוך אש, אין ברירה תצטרך לעבור באש.

רשב"י הופך כל העונות לזכויות
ח': "ובסידור מהיעב"ץ חודש
אייר", "דהנה כבית דין שכלו

יוחאי, [-] נחמן בן שמחה, העבודה של האדם זה רבי שמעון בר יוחאי, זה כל העבודה של האדם, לראות את ה' עין בעין כל שנייה, כל שעה לראות את ה' עין בעין, כל דקה לראות את ה' עין בעין, לאן שהוא הולך לראות את ה' עין בעין, "ויקרא אל משה" (ויקרא א, א), שה' קורא לאדם כל שניה, כל דקה. כל רגע השם קורא לבן אדם שיבוא. ועכשיו זה הרגע שקוראים לבן אדם, עכשיו זה "ויקרא אל משה", עכשיו זה ל"ג בעומר, שקורבים לה', הוד שבהוד, לתקן את הנעלים, כי רשב"י היה תופר נעלים.

הכל נמתק בל"ג בעומר

ז': ל"ג בעומר הכל נמתק בל"ג בעומר. אין דבר שלא נמתק בל"ג בעומר נמתקים כל הדינים שבעולם נמתקים בל"ג בעומר שנה הבאה כולם יהיו בל"ג בעומר אין דבר כזה השנה חלק היו חלק לא היו בשנה הבאה כולם יהיו בל"ג בעומר פי ל"ג בעומר זה הוד שבהוד זה הנעלים של השכינה שהשכינה תוכל לרדת לדרך על האדמה פה. (באר בשדה)

שְׁבִי שְׁנַקְרָא מְרוֹם, "שְׁבִי" – זֶה רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי, בְּל"ג בְּעוֹמֵר כּוֹלֵם הָיָה אֶצֶל רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי, אֶצֶל רַבִּי אֲלֶעָזָר בֶּן רַבִּי שְׁמַעוֹן, זֶה הַ"שְׁבִי", זֶה אֶלֶף זְעִירָא, מָה זֶה הָאֶלֶף זְעִירָא? זֶה גִימְטְרִיא רַבִּי עֲקִיבָא, כִּי לֹא הָיָה אֶת הַתּוֹרָה בְּלִי רַבִּי עֲקִיבָא, לֹא הָיָה אֶת הַתּוֹרָה בְּלִי רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי, וְלִכֵּן כּוֹלֵם צְרִיכִים לִיסוּעַ לְרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי, כָּל עֵת צָרָה לִיסוּעַ לְרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי, בְּכָל הַקֵּץ, אֲנָשִׁים הָיוּ מְרַאשׁ הַשָּׁנָה עַד ל"ג בְּעוֹמֵר אֶצֶל רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי, וְלֹא חֲזָרוּ, מְסַפְרִים בִּ"מִי שְׁמוּאֵל" שְׂאֲנָשִׁים לֹא חֲזָרוּ הַבֵּיתָה, נִשְׁאָרוּ אֶצֶל רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי, הַעֲבוּדָה שֶׁל הָאָדָם זֶה לְהִשָּׁאֵר אֶצֶל רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי, לֹא לְזוֹז מְרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי שְׁנֵיָה אַחַת.

ל"ג בעומר כיום הכיפורים

י: הַיּוֹם זֶה יוֹם הַכִּפּוּרִים, עֲצָם יוֹם הַכִּפּוּרִים, אֲנַחְנוּ עֹדִין בְּיוֹם כְּפוּר, ל"ג בְּעוֹמֵר יֵשׁ לוֹ אוֹתוֹ כַּח שֶׁל יוֹם הַכִּפּוּרִים, בְּל"ג בְּעוֹמֵר נִמְחָלִים כָּל הָעוֹנוֹת כְּמוֹ בְּיוֹם הַכִּפּוּרִים, לְכָל מִי שֶׁעוֹשֶׂה תְּשׁוּבָה אִמְתִּית.

חַיִּיב וְהוּהוּ זְכָאִי" (עַל פִּי סְנֵהֲדֵרִין י"ז ע"א), "כְּדָאִי רַבִּי שְׁמַעוֹן לְסִמּוּף עָלָיו בְּשַׁעַת הַדְּחָק" (בְּרִכּוֹת ט' ע"א), רַבִּי שְׁמַעוֹן הוֹפֵךְ אֶת כָּל הָעוֹנוֹת לְזָכוֹת, עוֹשִׂים תְּשׁוּבָה וְזוֹרְקִים אֶת הָעוֹנוֹת לְנֹהַר, עֹכְשֵׁי זֶה נֹהֵף לְזָכוֹת, אֲפָשֶׁר לְקַחַת אֶת זֶה, צְדִיק אֶחָד רֵץ לְקַחַת בַּחֲזָרָה אֶת הָעוֹנוֹת שֶׁזָּרַק הוּא אָמַר שֶׁזֶה כְּבֵר נֹהֵף לְזָכוֹת, אִזּוּ הוּא רֵץ מִהֵר לְקַח כּוֹס וְשָׂאב מַיִם, אָמַר זֶה כְּבֵר נֹהֵף לְזָכוֹת אִזּוּ אֲפָשֶׁר לְקַחַת אֶת זֶה בַּחֲזָרָה, עַל יְדֵי הַצְּדִיק הַכֹּל נֹהֵף לְזָכוֹת, כִּי מִשֶּׁה אָמַר "לְמָה הִרְעַתְּ" (בַּמִּדְבָּר י"א י"א) ה' אָמַר חֲבַל עַל דְּאֶבְדִּין אֲבָרְהֵם – לֹא הָיָה לָהֶם קוֹשִׁיּוֹת לְאֲבָרְהֵם, אֲבָל הֵם לֹא רָאוּ יְלָדִים בַּחוּמָה, הֵם לֹא רָאוּ יְלָדִים מִתַּחַת לְבָנִים, הַנְּסִיּוֹן שֶׁל מִשֶּׁה יוֹתֵר גְּדוֹל מִשֶּׁל אֲבָרְהֵם יִצְחָק וְיַעֲקֹב, לוֹ הָיָה לוֹ אֲרַבַּע מְאוֹת שָׁקֶל.

לא לזוז מרשב"י

ט: אֵלָא הַמְּלָאכִים טוֹעֲנִים מְדִין "בֶּר מְצָרָא", יֵשׁ דִּין שֶׁל "בֶּר מְצָרָא", אֲנַחְנוּ "בֶּר מְצָרָא", הַתּוֹרָה הִיא אֶצְלָנוּ, "עֲלִית לְמְרוֹם שְׁבִית שְׁבִי" (תְּהִלִּים סח, יט) הַ"סְּמִיכַת חֲכָמִים" אוֹמֵר שֵׁשׁ

מתקנים את חטא אדם הראשון

י"א: כי בל"ג בעומר מתקנים את חטא אדם הראשון, רק רבי שמעון בר יוחאי זכה לתקן את חטא אדם הראשון בשלמות.

עולים למעלה בלי הפסק

י"ב: "עין לא ראתה אלקים זולתך" (ישעיהו סד, ג), שזה הל"ג בעומר שרק עולים, אנחנו עכשיו בנעילה, עכשיו עצם ל"ג בעומר זה יום הכפורים ממש, שכעין שביום כפור נאמר שעצומו של יום מכפר כף ל"ג בעומר עצומו של יום מכפר, שאדם רק עולה עולה עולה, לא מפסיק לעלות. (מסע אל השורשים נ"ב).

התפילת שחרית אצל רשב"י.

י"ג: עכשו בזכות רבי שמעון שכלם עשו כזה מסירות נפש, המנין היחידי זה היה שובו בנים שהיה על ההר [מירון], המנין היחידי של שחרית שהתחיל בחמש בבקר, זה רק היה שובו בנים. אנשים פחדו לעלות על ההר ידעו שזה סוף העולם, שיחסלו אותם. חוץ משובו בנים אף אחד לא העז לבוא בשעת בקר מקדמת. עכשו הולך שם קרבות

הולך שם ככה... מלחמת עולם, אולי זה מלחמת עולם השלישית כבר התחילה אנחנו לא יודעים בדיוק. על כל פנים אז היחידים שהתפללו שחרית זה היה רק שובו בנים, זה היחידים שהצליחו להגיע לפנות בקר. והתפלה אצל רבי שמעון זה כל שניה זה כמו מיליארד שנה, כל שניה על ההר. הרי אותה תפלה אפשר להתפלל גם פה בירושלים, אבל ביארציט זה ל"ג בעומר כל מילה שאומרים, כל אות שאומרים. אסור לותר על שום אות! כי כל אות זה לכל הדורות! כל אות זה "ומסדר את הכוכבים במשמרותיהם ברקיע כרצונו" אז התפלה מסדרת את כל הכוכבים עכשו שהיינו אצל רבי שמעון והלכנו להתפלל שם שחרית, אז שחרית אפשר להתפלל בכל מקום בעולם. גם בירחו אפשר להתפלל שחרית, גם שם יש בית כנסת עתיק. אלא כל אות אצל רבי שמעון זה לכל הדורות! כל אות בתפלה, בפרט שאנחנו אומרים "יוצר אור ובורא חשך" שאנחנו בוראים את האור!

הוא ממתיק את הכל! ונזכה לגאולה השלמה במהרה בימינו אמן!

לעלות דווקא להר מירון למעלה

ט"ז: בל"ג בעומר צריכים דווקא לעלות, חוץ משובו בניס אף אחד לא יוכל לעלות למעלה, במקום להאשים את המשטרה עכשיו מאשימים אותנו, המשטרה לא נתנה להם לעבר, זה היה מעבר צר, אני לא הייתי לא ראיתי את המעבר הזה, היה שם מעבר צר ואנשים הגיעו - הגיעו 400,000 איש ולא נתנו להם לעבר, המשטרה חסמה את המעבר, זה פשוט פשע של המשטרה, במקום להאשים את המשטרה ובמקום שהחוקרים יאשימו את עצמם.... אולי שהחוקרים יאשימו את עצמם, הם אומרים: לא, אשמים החרדים, והכל, עכשיו לא נתן לאף אחד להגיע. אבל שובו בניס יצליחו להגיע איך שלא יהיה. אמרו יהיה בלאגן השנה וככה.

מדורה להוריד את האור אין סוף

י"ז: עכשיו מדברים לעשות מדורה, אנחנו רוצים לעשות מדורה, לעשות מדורה כשרה,

לבחור את המקום בשמים

י"ד: עכשו אדם בל"ג בעומר יכול לבחור את המקום שלו בשמים. עכשו ל"ג בעומר אדם יכול על פי המעשים שלו, כמו יעל שהיתה הכהן הגדול, אפלו אשה זה לא משנה.

רשב"י ממתיק כל דין בעולם

ט"ו: רשב"י ממתיק כל גזר דין בעולם, אין דין שהוא לא ממתיק אותו.

לכן רשב"י נפטר בדיוק בי"ח, שאז זה בדיוק יום אחרי המבול שהתחיל המבול. להראות שהוא יכול [להמתיק] כל מבול בעולם. כל פעם יש מבול חדש, נהרגים יהודים. בשואה נהרגו שש מיליון זה גם היה מבול. אבל על ידי הצדיק, זה שאמר "יוצר אור ובורא חשך" אז הוא יוצר את האור כפשוטו! הוא בורא את השמש! הוא בורא שמש חדשה.

אבל זה הזכות של רבי שמעון שהוא יכול לפטר כל דין בעולם! אין דין! אין דין שהוא לא פוטר אותו! לא משנה אם אדם עבר על סקילה שרפה הרג חנק, ברגע שהוא עושה תשובה אמתית, מיד

מְדוּרוֹת, עֲשׂוּ מְדוּרוֹת לְמִטָּה, עֲשׂוּ מְדוּרוֹת בְּר' אֶהְרָאֵל, כְּאֵן עֲשׂוּ מְדוּרָה. אֲנַחְנוּ עֲשִׂינוּ גַם מְדוּרָה, בְּאֲמֻצֵּעַ הַכְּבִישׁ בְּשִׁבְטֵי יִשְׂרָאֵל. אֲבָל בְּסוּף צְרִיכִים לַעֲשׂוֹת מְדוּרָה בְּמִירוֹן, זֶה הַדְּבָר הַכִּי גְבוּהָ, לַעֲשׂוֹת מְדוּרָה בְּמִירוֹן, זֶה מִמְּתִיק אֶת כָּל הַדֵּינִים בְּעוֹלָם!

הסיפור הנודא שאידע בל"ג בעומר תרע"א - מפי הרב שליט"א!

ר' שמואל הורביץ מספר על המפלות בשנת תרע"א בל"ג בעומר במירון פתאום האש עפה על כולם, והרוח העיפה את האש על כולם, כולם הלכו אחורה והפילו את הגדר, כולם נפלו ושלשים איש נהרגו, כולם נהרגו, נפצעו. והיה שם איש אחד זקן שבא לרקוד ולא יודעים מי זה, כל פעם הוא מוריד את הכובע שלו ושם על אחד, על אחד, פתאום הכובע התחלף שם עליו, כל מי שהוא שם עליו את הכובע הוא לא נפל, זה היה ממש רשבי"י שבא מהשמים ואמר מי יחיה ומי ימות, על כל אחד הוא שם את הכובע שלו, כל אחד צריך לבקש שרשבי"י יבוא וירקד אתו, והרבה

לַעֲשׂוֹת מְדוּרָה בְּמִירוֹן, כְּמוֹ שְׁעִשִׂינוּ בְּשָׁנָה שְׁעָבְרָה, הַדְּלִקְנוּ מְדוּרָה בְּמִירוֹן, מְדוּרָה לְכָבוֹד רְשָׁבִי, אֹר אֵין סוּף, אֵש. כָּל הַעֲנָנִין זֶה לְהוֹרִיד אֶת הָאֹר אֵין סוּף, כָּל הַעֲנָנִין, עַל יְדֵי מַעְרִיב, עַל יְדֵי סְפִירַת הָעֶמֶר, מוֹרִידִים אֶת הָאֹר אֵין סוּף, אָדָם צָרִיךְ לְבֹא הַבֵּיתָה — לְבֹא עִם אֹר הַבֵּיתָה, לְבֹא הַבֵּיתָה עִם אֹר אֵין סוּף, שְׂיִרְאוּ אֶת הָאֹר אֵין סוּף, שְׁכַלְמֵם יִרְאוּ אֶת הָאֹר אֵין סוּף. (מתשפ"ג).

החוכה לעשות מדורה רווקא במירון

י"ח: בל"ג בעומר עשו מדורה מקרטונים. המדורה היחידה שעשו [בהר מירון תשפ"ב] זה שובו בנים, אף אחד לא יכל לעשות מדורה, כי הם - הציונים לא הרשו לעשות מדורות. הציונים רוצים לבטל את ל"ג בעומר לגמרי. הם נצלו... הם עשו את האסון, הם לא נתנו לאנשים לעבר, אנשים דרכו אחד על השני, ועכשו הם מאשימים אותנו. אבל מה אשמים המדורות? צריכים לעשות מדורות, רוצים לעשות מדורות. לא נותנים לעשות

אחרי זה, ר' ישראל מקארדאן נפטר אחרי זה. וחמש שנים נשים לא באו, ומי יודע איזה פדיון זה היה עבור כלל ישראל, והמזל היה שאני לא הייתי באותה שנה, לא לקחו אותו - את ר' שמואל הורביץ.

והיו מדליקים נר של שעוה מהארץ עד התקרה לכבוד החלאקה, מכינים נר ענק שילדי החלאקה מדליקים את הנר שהיה מהרצפה עד הגג, עד התקרה, וכל הל"ג בעומר הוא בכה שלא לוקחים אותו, אמרו לו תדע לה שאותך לא נקח, אתה לא ילד טוב אתה עושה בעיות, הוא היה ילד הכי טוב, אבל אמרו שאי אפשר לקחת שני ילדים, לוקחים את החלאקה של גיל שלוש, אבל הוא היה בסך הכל בן 6, הוא היה כי הוא נולד בס"ה זה היה בע"א, אמרו אותך לא נקח לל"ג בעומר, הוא בכה בכה, אי אפשר לתאר כמה בכיות הוא בכה, והוא רואה שכולם נוסעים, והיה חמורים נוסעים נגיד בשעה אחד היו יוצאים, הולכים על חמורים מצפת לל"ג בעומר, איפה שהיום יש מרצדס ויש מכוניות ויש לווי

רצו להחליף אתו את הכובע והוא לא הסכים רק אתך אני יחליף, ואלה נשארו בחיים, וזה היה פלא, לא ידעו מי הוא ומה הוא, הוא נעלם.

אמרו שהסבה שנהרגו שלושים אנשים במירוץ שזה בגלל שנשים באות, הגיעו נשים מהקבוצים, הגיעו נשים מכל המקומות, היה הרבה פריצות, לכן אמרו שבגלל הנשים שבאות, לכן נפלה הגדר, עשו חרם על הנשים שלא יגיעו, כל מי שעשה את החרם ישר מת, ור' ישראל קרדונר נפטר. בע"א נהרגו השלושים ובע"ח זה שבע שנים, שש וחצי הוא נפטר, וכל הרבנים התנגדו לחרם, חמש שנים, אף אחד לא רצה להכריז את החרם, כי כלם התנגדו לרבנים שנסחו את זה, היו צריכים להכריז את החרם אף אחד לא רצה, רק הרב ישראל קרדונר עמד בפני הצבור באימה וביראה והכריז את החרם בשם הרבנים. והרבה התנגדו ואז פרצה מלחמת העולם הראשונה, כי הנשים מעלות את התפלות עם הלב נשבר שלהם, כי הם מתחננות באמת, וגם ר' ישראל מקארדאן לא האריך ימים

בְּאִמְתַּחֲתוֹת הַכֹּל לְקַחוּ לָהֶם, לֵיד רַבֵּי יוֹסֵי דְמִן יוֹקְרַת, וְהִכּוּ מִכּוֹת רִצַּח, וּגְזָלוּ כָּל מַה שֶּׁהָיָה לָהֶם, אַחֲרֵי זֶה בָּאוּ הַשּׁוֹטְרִים שֶׁל הַטּוֹרְקִים וְתַפְּסוּ אוֹתָם וְכִלְאוּ אוֹתָם בְּכֵלָא, תַּפְּסוּ אֶת כָּל אֵלֶּה שֶׁהִרְבִּיצוּ.

לַטּוֹרְקִים יֵשׁ עוֹד טַפָּה חֲקִים, טַפָּה מִשְׁהוּ, טַפָּה סֵדֵר, אֵיךְ שֶׁבָּאוּ הָאֲנָגְלִים נִהְיָה פְּרָעוֹת, בְּזִמָּן הַטּוֹרְקִים לֹא הָיָה פְּרָעוֹת, הָאֲנָגְלִים נִתְּנוּ נֶשֶׁק לַעֲרָבִים שִׁיעֲשׂוּ פְּרָעוֹת, זֶה הַכֹּל הָאֲנָגְלִים.

הָיָה יְהוּדֵי אֶחָד קָרְאוּ לוֹ תַאמַּאס הוּא הָיָה יְהוּדֵי צְדִיק, הוּא הָיָה מְבִיא אֶכָּל בְּחֻנָּם, וְכָל יוֹם הָיִינוּ הוֹלְכִים לְצִיּוֹן רַבֵּי שְׁמֵעוֹן בֶּר יוֹחָאי, וְכַד בְּאֶדֶר.

וְהוּא - הַרִידֵב"ז נִחְלָה בְּע"ג, וְנִפְטָר בְּע"ד, בְּלֵיל - בְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה הוּא נִפְטָר, וְאָז הָיָה לְקוֹי חֲמָה גְדוֹל, וְאָז הִתְחִילָה מְלַחֲמַת הָעוֹלָם, אִם יֵשׁ לְקוֹי חֲמָה זֶה סִימָן שֶׁהִתְחִילָה הַמְּלַחֲמָה.

שֶׁל הַמְּשַׁטָּרָה, אֲזִי לֹא הָיָה כְּלוּם, כָּל הַמְּשַׁטָּרָה שֶׁבָּאוּ קָבְלוּ אֲבָנִים מִהָעֲרָבִים, אֲזִי עוֹד לֹא הָיָה צְבָא, הָעֲרָבִים שִׁדְּדוּ אוֹתָם - זָרְקוּ עֲלֵיהֶם אֲבָנִים, וְהוּא בּוֹכָה וּבּוֹכָה וּבּוֹכָה, הוּא נִשְׂאָר לְבַד בְּבֵית מֵאֶחָד בְּצִהָרִים אִמָּא נִסְעָה כֹּלם נִסְעוּ, שְׁתִּים עֲשָׂרָה כְּבָר כֹּלם חוֹזְרִים עִם הַסְּפּוֹר עַל הַלְּשׁוֹן, בְּשִׁמוּנָה מִיַּד אַחֲרֵי הַשְּׁקִיעָה, מִיַּד כֹּלם עֲזָבוּ אֶת מִירוֹן וְחִזְרוּ לְצַפֵּת. וְאֲזִי אָמְרוּ לוֹ הָיָה לָךְ עֲכָשִׁיו נִס גְּדוֹל, וְהוּא הָיָה יָלֵד כִּזָּה שׁוֹכֵב, אֲזִי הָיָה נִס שֶׁהוּא לֹא הָיָה כִּי אֲזִי הָיָה נוֹפֵל גַּם מִהַגֵּדֵר, אִם לֹא לְקַחוּ אוֹתוֹ אָמְרוּ זֶה הָיָה כַּנִּרְאָה סִיבָה שֶׁתִּשְׂאָר בַּחַיִּים.

וְאֲזִי הֵם הִגִּיעוּ בִּ12 בְּלֵילָה וְסִפְּרוּ אֶת הָאֲסוֹן שֶׁשְׁלֹשִׁים אֲנָשִׁים נִהְרְגוּ, וְכֹלם עָשׂוּ אֶת הַחֲלָאקָה בְּצַפֵּת, אַף אֶחָד לֹא נִסַּע לְמִירוֹן, וּפְעַם אַחַת הָיָה - הִתְנַפְּלוּ עָלֵינוּ עֲרָבִים, וּגְזָלוּ לָהֶם כָּל מַה שֶּׁהָיָה לָהֶם, בָּאוּ כָּל הָעֲרָבִים לְהַרוֹג אוֹתָנוּ, וְלְקַחוּ לָנוּ אֶת הַבְּגָדִים וְאֶת הַכֹּל, מַה שִׁישׁ לָהֶם בְּשָׂקִים

הוספות ממורינו הרב שליט"א

במחשבתו כאילו אש גדול ונורא בווער
לפניו עד לב השמים, והוא בשביל
קדושת השם יתברך שוכר את טבעו
ומפיל את עצמו להאש על קידוש
השם יתברך, ומחשבה טובה הקדוש
ברוך מצרפה למעשה, ונמצא שאינו
שוכב ויושב בטל, רק מקיים מצות
עשה דאורייתא.

ב. בפסוק ראשון של קריאת שמע
וברכה ראשונה של שמונה עשרה
והרהר בנזכר לעיל, ועוד יכוין אם יענו
אותו כל אומות העולם בכל עיניהם
קשים ויפשטו עורו מבשרו להכחיש
חס ושלום ביחודו, וסבול כל היסורים
ולא יודה להם חס ושלום, ויצויר
בדעתו ומחשבתו כאלו עושין לו בנזכר
לעיל, ובזה יצא ידי חיוב קריאת שמע
והפלה כדיון.

ג. גם בשעת אכילה והיחוד הקדוש
יכוין בנזכר לעיל, וכשיתחיל להרגיש
תענוג גשמי יצויר במחשבתו בנזכר
לעיל, והניכף ומיד יאמר בפיו ובלבבו
שיותר הנה לו תענוג ושמחה בעשיית
מצות עשה של ונקדשתי באופן הנזכר
לעיל מהרגשת תענוג גשמי הזה שהוא
מהצרת משכא דחויא, וכך יאמר.
וראיה לדבר שיותר הנה לו תענוג
ושמחה בעשיית מצות עשה של

שבחי הר"ן יז

גם אמר שתנווג של הצדיק
האמת, קשה עליו ענין זה. ולא די
שאין לו שום תאוה כלל, כי אם
אדרבא יש לו יסורין מזה ממש
כמו יסורי התינוק בשעת מילה.
כי ממש יסורין אלו יש להצדיק
בשעת זנוג ויותר מזה. כי התינוק
אין לו דעת, על כן אין היסורים
שלו גדולים כל בה, אבל הצדיק
שיש לו דעת יסוריו גדולים
מהתינוק. וזה היה אצלו דבר
פשוט ואמר שכל אדם יכול
לזכות לבוא למדרגה זו. וכפי
הנראה מדבריו היה שקדשתו של
עצמו גבה עוד יותר ויותר.

צעטיל קטן

מרבנו הרב רבי אלימלך מליזענסק
זצוק"ל זיע"א

אלה הדברים אשר יעשה אותם האדם
וחי בהם:

א. בכל עת ורגע שהוא פנוי מן התורה,
ובפרט שהוא יושב בטל לבדו בחדר או
שוכב על מטתו ואינו יכול לישן, יהיה
מהרהר במצות עשה זו של ונקדשתי
בתוך בני ישראל, וידמה בנפשו ויצויר

במחשבותם שום מחשבה זרה, כי קרוב הוא להיות בעילתו בעילת זנות ונפש הם חובלים ובנים זרים ילדו רעים וחמאים ומפשים בנים משחיתים כל מום נם. ומה יתאונן אדם חי כשיש לו תרבות רעה בתוך ביתו גבר על חמאיו שהוא גורם רעה לעצמו. וזו רעה חולה ואכזריותא גדולה יותר משוחטי הילדים, ואם היו יודעים הבנים שהוא גרמא להם בניזקים היו צועקים מרה עליו באמר, למה עברתנו ובעון חוללתנו. וכי ישאו את עונם, אב ואם נומלים חלק בראש, כי הם אבות הממאה ואין על הבנים כל כך אשמה, כי מאחר שהיסוד רעוע והשרש רע והקלפה כנפש לומה מה יעשה אותו הבן ולא יחמא, כי נפש רשע אותה רע, וצריך עמל וטרח ויגיעה רבה כלי האי, ואולי יוכל להפך טבעו ומזגו הרע.

וְנִקְדַּשְׁתִּי בְּאוֹפֵן הַנִּזְכָּר לְעֵיל שְׁאֵפִילוֹ
 הָיוּ חוֹמְפִין אוֹתוֹ רוֹצְחִים בְּאִמְצַע
 אֲכִילָה וְהִיחֹדֵד הַקְּרוֹשׁ לְעִשׂוֹת לוֹ
 הָעֵינָיוּם קָשִׁים הָיִיתִי מְשַׁמַּח אֶת עֲצָמוֹ
 עַל קִידוּשׁ הַשֵּׁם וְתִבְרָךְ יוֹתֵר מִתְעַנּוּג
 גִּשְׁמֵי הַזֶּה, אֲךְ יִזְהַר שְׂיִהְיֶה דוֹבֵר אֶמֶת
 בְּלִבּוֹ וְשְׂיִהְיֶה אִזּוֹ בְּשַׁעַת מַעֲשֵׂה תְקוּעַ
 עַל לוֹחַ לְבוֹ בְּתוֹכֵיּוֹת וּבַפְּנִימֵיּוֹת הַלֵּב
 בְּאֶמֶת גָּמוּר, וְלֹא יִשְׁטֶה אֶת עֲצָמוֹ
 לְהִיּוֹת כְּגוֹנֵב דַּעַת עֲלִיוְנָה חֵם וְשֵׁלוֹם.

פלא ידעך אדת ז זודג

ומאחר שאין אשה אלא לבנים (תענית לא א כתובות נמ, ב) וכל שלמות הולד במדות ובדעות תלוי בזמן הזווג ובכונת הזווג, אי לזאת לו בכח ולו בחיל יגבר איש לקים מצותו דבר בעתו ויתאמץ במצותו איש ואשתו לחשב מחשבות טהורות זכות וברות, וזר לא יקרב

קדושת הברשה

ואמר תלכו לעבוד, אז הם הלכו לעבוד אצל הערבים. ודבר ראשון שחללו את השמיטה פרצה מלחמת עולם ונכרתו שש מליון יהודים כי רק השמיטה היא מצילה, אם אתם לא שומרים שמיטה אז אתם תהיו שמיטה, אז אין מה שיגן עלינו. (באר בשדה).

שלא שמרו שמיטה – פרצה השואה

בהתחלה קראו לעקרון אשדוד, עקרון הם הראשונים ששמרו את השמיטה, בתרמ"ב התחילו לשמור שמיטה, הם שמרו את השמיטה הראשונה, ובשמיטה השנייה בתרמ"ט הלך הרב פינס והורה לחלל אותה

קדושת הצדיקים

רשב"י – הוא מחליט הכל בעולם

הולך בלי לאכול בלי לישון. זה הסוד של רשב"י שבחיים הוא לא ישן, הוא היה בתוך המערה, בתוך הבור, שלש עשרה שנה הוא לא ישן בכלל, אליהו הנביא למד אותו תורה, אם אדם לא ישן אליהו הנביא בעצמו מתגלה אליו, הגיע ר' יהושע בן לוי הוא רצה להיכנס, הוא אמר מה אני לעולם הבא, זה רשב"י מכניס, כל הדברים מחליט רשב"י, כל הדברים מקטן ועד גדול מחליט רשב"י, כל מה שקרה בעולם מחליט רשב"י, כל מה שקורה בארץ ישראל זה החלטה של רשב"י, שכלם יהיו בארץ ישראל, שכלם יעלו למירון, וכולם יהיו בהדלקה, זה החלטה של רשב"י, ולכן רשב"י זה קדש קדשים, זה הדביר, זה הדביר האמיתי, זה הקדש קדשים האמיתי, זה רשב"י, רשב"י זה [נשמת] רבינו – רבי נחמן, עד השקיעה זה היה נצח שבהוד, עכשיו זה הוד שבהוד, מחליפים את הש' ואת ה', ואז נזכה לגאולה השלמה במהרה, בימינו אמן.

רשב"י וחנוך, הוא חנוך שתופר נעלים, על כל תפירה הוא אומר: 'ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד', זה מה שאומרת הצפנדע, הצפור דעה, כי הצפנדע הרבה אומר שזה צפור דעה, זה הדעת האמיתית, שהיא רואה את ה' עין בעין, צריכים לתפור נעלים להוד שבהוד, שהושכינה? תוכל לרדת למטה, הצדיקים תופרים נעלים, התם תופר נעלים (ראה סיפורי מעשיות מעשה ט'), רשב"י תופר נעלים, רבינו תופר נעלים, רבינו זה התם – תופר נעלים, אדם בא לעולם לתפור נעלים, כל העבודה של האדם לתפור לשכינה, "על מדרם בכסף צדיק ואביון בעבור נעלים" (עמוס ב, ו), הכל בעבור נעלים, לכן כתוב ברצ"א הלכה ב' שהוא שם את הנעלים על החמור, חמור זה "יששכר חמור גרם" (בראשית מט, יד), שאדם יהיה כמו חמור, כל החיים כמו חמור – 'חמור גרם', שלא צריך לישון ולא צריך לאכול, חמור לובי לא ישן ולא אוכל, עשרה ימים הוא

מילתא דבר יהותא

היום, ואני ממש לא מתכוונת עכשיו להתחיל לבשל... למה בכלל הבאת אותן, תניד לי? הבעל עונה בנחת: הוא חושב להתחתן... – רציתי שיראה...

7: 'אני הגבר בבית' – צעקתי לה. אמרה לי: אתה צודק! מההתרגשות, נפל לי הסל כביסה מהיד והכל התלכלך, והייתי צריך לכבס ולתלות שוב...

8: מוח של גבר: שיט היא עצבנית, אני אתן לה קצת זמן לבד שתירגע. מוח של אשה: הוא רואה שאני עצבנית – והוא עדיין מתעלם!

9: זה לא פלא שצב חי קרוב ל-400 שנה. הוא נולד עם בית, ללא משכנתא, ללא הלוואות, תמיד אוכל בריא, יש לו ממ"ד, ולא פחות חשוב – שאשתו לעולם לא תוכל לקחת לו את הבית...

10: דברים שמפחידים הורים בסדר עולה: 3. תאונות דרכים. 2. פיגועים. 1. מזגן דולק עם חלונות פתוחים...

1: "אידן אידן במה אברכך? יהי רצון שכל נסיעות שנוסעים ממך יהיו כמותך..."

2: המודעות אבל באיראן: "ניצחו אראלים את המסוקים..."

3: "אייד" ראשי תיבות: איין יותר ראיסי.

4: ביידן: שולח תנחומים לעם האיראני, על מות המלכה אליזבת ברפיח...

5: ערבי שואל ישראלי בערב יום הזיכרון: למה אתם עומדים בצפירה? היהודי עונה: אנחנו עומדים דום לזכר החיילים שנהרגו במלחמות ישראל. הערבי שואל: ומה עם החללים שלנו? היהודי עונה: את זה אנחנו חוגגים מחר...

6: אחד מביא חבר הביתה, אחר שעות העבודה. אשתו ישר מתחילה בצעקות: השתגעת לגמרי?! למה לא צלצלת לקבל אישור?!... מה זה פה מסעדה שבאים בלי לתאם?!... הבית בכלל לא נקי, הכיור מלא כלים... לא בישלתי כלום כל

קדושת הצדיקים

הצדיק מכפר ומציל מהכל

מיתות בית דין, אדם שם את הנגר בכיס, הוא לא מוציא את הנגר, הנגר נמצא בכיס אחר, האף מתחיל לגזול, ואנשים רואים, והוא מקבל עכשיו בזיונות, והם רואים שהאף שלו שותת, או האף של הילד שותת, כל זה על ידי הצדיק האמת זה סקילה שרפה הרג חנקה, באותו רגע הוא מרגיש את הצער של כל הארבע מיתות בית דין, והכל מתכפר לזו כל העברות שהוא עשה כל החיים, אומר היכל הברכה, כל פעם שהוא מכניס את היד לכיס, הוא לא מוציא איזה ניר, איזה מטבע, הוא לא מוציא, הוא צריך לחפש בעוד כיס, בעוד כיס, אולי הוא שכח בבית, אולי זה נמצא בתיק, הוא מקבל עכשיו מליון ארבע מיתות בית דין, כל טפה צער שיש לבן אדם זה כמו מליון פעם ארבע מיתות בית דין, וככה הכל מתכפר לו, הוא לא צריך לעבוד נהר דינור, והוא לא צריך לעבוד עוד אושוויץ, ולא צריכים להכניס אותו לקרמטוריום, כי הוא כבר נשדף, מרב בושה הוא כבר נשדף, כבר שודפים אותו, הכל התכפר לו, הצדיק מכפר לו.

אדם הראשון שאל מה יהיה כאן? "בפרח רשעים כמו עשב ויציצו כל פעלי און" (תהלים צב, ח), עונה לו ה', זה ה' אומר - "להשמידם עדי עד" הם חלק מהתקון, אחרי שקבר אדם נופל בידי היצר הרע, והוא עושה עברות, אז חלק מהתקון שיבואו נאצים יכפרו לו את העוונות והוא יכנס ישר לגן עדן, בלי נהר דינור, בלי שום פניה, וזה גם אברהם פעל, שאמר לה' שלוקח על עצמו לתקן את הארבע דורות, שהן דור אנוש, דור המבול, דור הפלגה, ואנשי סדום, שכלם יתעברו בילדיו, והמצרים ירדו בהם בפרך ארבע מאות שנה, ועל ידי זה יהיה תקון העולם, (וסבה שלא נתקן העולם, הוא לכאורה מפני שלבסוף לא יכלו להשאר במצרים יותר והוציאים ה' קודם לזמן כמונבא). אבל הצדיק האמת יכול לעשות את הכל בלי שום כוונה, בלי שום נהר דינור, הצדיק יש לו פח לתקן את הכל, כמו שאומר ההיכל הברכה, שאדם שם את היד בכיס הוא לא מוציא את הנגר, האף גזול לו, הוא כבר קבל את כל הארבע

היציאה לילדים

ילדים יכולים לדעת גם "עץ חיים"

רבינו שאמר שאין מה לעשות חוץ מללמד גמרא.

כי את רבינו לא ראו עם ספר, כשרבינו היה ילד בגיל 6 הוא היה משחק עם הילדים בשלג והיה זורק פדורי שלג.

ואז בא המאור עינים – ר' נחום מצ'רנוביל, ואמר לו השווער של רבינו: מה? אני חשבת שנהנך של הבעל-שם-טוב רק לומד כל היום, מה הוא משחק בשלג?

כי את רבינו מעולם לא ראו מחזיק גמרא,

אבל באמת רבינו כבר בגיל 6 ידע את כל הש"ס, הוא כבר סיים אלף פעמים את הש"ס, את כל הרמב"ם ואת כל הספרים.

כי הקורמנער כותב בהיכל הברכה שבגיל 7 ילדים כבר צריכים לדעת את כל העץ חיים, זה הכי קל, זה הכל פשוט, צריכים לדעת שיש ארבע עולמות: אצילות בריאה יצירה עשייה. ויש עשר ספירות: כתר חכמה בינה דעת חסד גבורה תפארת נצח-הוד יסוד מלכות. ויש חמשה פרצופים: אדם קדמון, עתיק, אריך אנפין, אבא ואמא, וזעיר אנפין ומלכות.

קדושת הבית

בלי 'עזרת נשים' – התפילות לא עולות

שנה הנדר של הנג נפלה ונהרגו איזה שלושים איש, ורבי ישראל קרדונר גם כן נפטר אחרי זה, רבי ישראל קרדונר הקריא את החרם, ואלה שחתמו על החרם כלם מתו. הזהר אומר ב'וישלח' שאם אין עזרת נשים התפלות לא עולות, כי הנשים מתפללות בלב גשבר בהכנעה לא כמו הגברים, אז בגלל שהם לא נתנו לנשים להתפלל ארבעים שנה לכן היה חורבו, המשכן נחרב כי הם לא נתנו לנשים להכנס להתפלל, עכבו אותם, נשים ישנו בחוץ, בשקי שינה, בלי שקי שינה, אם זה טבת שבט הם ישנו בשלג, וככה זה היה המנהג ארבעים שנה שהם לא קבלו את קרבנות הנשים, הם אמרו לנשים אתם תבואו מחר בבוקר תהינה ראשונות. (מסע אל השורשים ט).

הזהר אומר איך יתכן הרי הספור של בני עלי היה ארבעים שנה, שבמסך ארבעים שנה הם גזלים את הקרבנות ופגמי ברית, איך יתכן דבר כזה אחרי שבשביל אשה אחת – במעשה פילגש בגבעה נהרגו שבעים אלף איש, איך לא הרגו אותם על המקום, צריכים להרוג על המקום, צריכים להרוג אותם על המקום, הוא אומר, לא, חס ושלום שהם חטאו רק הם לא נתנו להם להכנס להתפלל, וברגע שהנשים לא מתפללות התפלות לא עולות, כמו שקרה במירון (כמובא בימי שמואל) עשו חרם שהנשים לא יבואו למרון בל"ג בעמר. באותה שנה שעשו את החרם שנשים לא יבואו למירון לל"ג בעומר, באותה

קדושת התורה

רק ע"י לימוד התורה מחזירים בתשובה

אלף. ועוד חצי שעה, אם מוסיפים עוד חצי שעה - אמרנו ששעה זה ארבעים ושמונה אלף אותיות, אז חצי שעה זה עשרים וארבע אלף אותיות, חמש מאות שבעים ושש אלף ועוד עשרים וארבע אלף אותיות זה בדיוק שש מאות אלף.

אדם שהספיק ללמוד משמונה בבוקר עד שמונה וחצי [בערב], זה כולל תהילים, וכולל שעה התבודדות, וכולל מנחה וערבית, אז בשתיים עשרה וחצי שעות הספיק להגיד שש מאות אלף אותיות כנגד כל עם ישראל.

ברגע שאדם לומד גמרא אז כל עם ישראל עושה תשובה, כל עם ישראל מתעורר, הרבה אומר בתורה י"ד למה בניהם של תלמידי חכמים אינם תלמידי חכמים? משום שלא ברכו בתורה תחילה, הרבה מגלה שם שאדם בא לעולם להחזיר את כל העולם בתשובה. (שיעור מתשפ"ג).

כי רק על ידי לימוד התורה מחזירים את העולם בתשובה, הרבה אומר שלא צריכים להגיד דרשות ולא צריכים לעשות כינוסים, ברגע שבחור יושב ולומד משמונה בבוקר עד שמונה בלילה אז הוא מספיק בדיוק ארבע מאות שמונים (מיליון) [אלף] אותיות, כל שעה זה ארבעים ושמונה אלף אותיות לפי חשבון של מאתיים מילים בדקה, החפץ חיים עשה חשבון שאם אדם מדבר לשון הרע אז בחמש דקות הוא כבר הספיק להגיד אלף מילים כי כל מילה זה ארבע אותיות בממוצע, אז הוא הספיק להגיד אלף מילים, מאתיים מילים כפול ארבע אותיות זה שמונה מאות אותיות בדקה, כפול שישים זה ארבעים ושמונה אלף, כפול עשר שעות זה ארבע מאות שמונים אלף, כפול שתיים עשרה שעות מגיעים לחמש מאות שבעים ושש

קדושת המידות

רבינו לא יוציא אותו, גם רבינו לא יוציא אותו מהגיהנם. רבינו לא מוציא אדם שיש לו איפון, שעושה עברות בכונה, במזיד, בזדון, בשאט נפש, בכונה תחלה. אפילו זדון יש לו מחילה אם מפסיקים אם מתחרטים.

אבל פה אלו שמחזיקים את האיפונים לא מתחרטים, להפך הם שוקעים בטמאה יותר ויותר, כל יום כל דקה שוקעים בטמאה יותר ויותר, הקללה שרובצת עליהם, ועל זרעם, ועל הבנים שלהם, ועל הבנות שלהם, עד סוף כל הדורות, והיא לא תסור לעולם מהם. כל מי שמחזיק איפון לא יצא לעולם מכל הקללות שיש בפרשת כי תבא צ"ח קללות, וכל הקללות שיש בפרשת בחקותי מ"ט קללות. הם מאבדים את אורות הצחצחות, כי כל החצים שירים בל"ג בעמר זה לצאת מהצ"ח קללות, זה החצים "עד יפלח חץ כבדו" (משלי ז' כ"ג). את החצים יורים על אלה שמסתכלים באיפונים, כל החצים שירים זה על אלה שמחזיקים איפונים. כל החצים שירים בל"ג בעמר זה לצאת מהצ"ח קללות ולכן תמיד יוצא ל"ג בעמר בבחוקתי, כי החצים באים לבטל את הקללות פעמים מ"ט זה צ"ח, ולכן מקריבים צ"ח כבשים בסכות, לבטל את הקללות של כי תבוא. (מסע אל השורשים).

החצים שירים בל"ג בעומר – זה על מחזיקי האיפונים

בעזרת ה' מהיום כלם זורקים את האיפונים, סם המות! לא יוצאים מהגיהנם לעולם, עד תחית המתים לא יצאו מהגיהנם, כל מי שיש לו איפון לא יצא מהגיהנם. הוא שרף את המת, הוא ראה את הדברים הכי מעשה תועבה שבעולם, גשרף לו כל המת. הבנים שלו יהיו כולם אוטיסטים! מונגולים! פוגעי מחו עכשיו בקולומביה נולדו 5,000 ילדים בלי מח לגמרי מרב הפגמים, ההורים אין להם מח, מרב פגמי הברית אז גשרף כל המת. וכל אחד יהיה לו ילדים מונגולים, אוטיסטים, פוגעי מח, או שיולדו בלי מח, מעותים, בלי אצבעות, ידים מעוותות, רגלים מעוותות.

כל מי שמחזיק באיפון מקלל קללות נוראות בזה ובבא, בית דין של מטה, בית דין של מעלה, כולם מקללים אותו, עברים שבמעי אמם מקללים אותו, העברים שנוולדים בלי מח, עם מח מעוות או מונגולים אוטיסטים מקללים אותו. "מגע בר יקברו לאום" (משלי יא, כו) אומרת הגמרא בסנהדרין (צ"א, ע"ב) שהעברים מקללים את האבות שהביאו אותם פוגעי מח, אוטיסטים. וכל מי שמחזיק איפון ביד שלו הוא לא יצא לעולם מהגיהנם עד תחית המתים, משיח לא יוציא אותו, משה

♦ ר' לוי יצחק בנדר ♦

בארץ ישראל,
רב' לוי יצחק היה איתנו,
מתש"ט עד תשמ"ט -
ארבעים שנה הוא היה איתנו.
הוא הנהיג את כל ברסלב.
הוא הנהיג -
שהעיקר,
זה ללמוד הרבה גמרא.
הוא לא עזב את הגמרא לשניה
אחת - לא בכלא,
ולא בסיביר,
ולא בטשקנט,
ולא בשום מקום שהוא היה
בעולם - הוא לא עזב את
הגמרא!
זה הלימוד האחרון שרבינו
מלמד אותנו:
"שעל ידי התורה",
מתקבלים כל התפילות
והבקשות!
הכל -
זה רק על ידי התורה!
כל אחד חייב ללמוד גמרא!
לגמור עד ראש השנה את כל
הש"ס!

♦ כבוד האישה ♦

כל מה שאדם לא יכול ללמוד -
כי הוא מדבר על מישהו,
הוא מקפיד על מישהו.
הוא מקפיד על אשתו פתאום.
אשתו -
זה ההכי עוזרת לו,
הכי אהובה עליו,
הכי נאמנה לו -
בסוף הוא בוגד בה,
והוא מדבר עליה דברים לא
טובים,
אז ה' זורק אותנו מהתורה!
כי:
"אשת נעורייך אשר אתה בגדת בה
והיא חברתך ואשת בריתך",
אם אדם מדבר על אשתו איזה
מילה,
אז הוא כבר חייב מיתה באותו
רגע!
נדב ואביהוא שלא התחתנו -
הם התחייבו מיתה.
כי אם אדם אין לו אשה -
אז הוא חייב מיתה,
כי הוא פוגם בתורה הקדושה!

♦ מה זה חילוני ♦

אומר ה"בן איש חי":

"התלכי עם האיש הזה",

רבקה אומרת,

כן!

אני הולכת!

אני בורחת מפה!

רק חיכיתי שייבוא מישהו ויקח

אותי מכאן,

יוציא אותי מהמקום הזה-

המקום הכי מטונף,

הכי גועליסט.

מה זה להיות חילוני?

זה הכי גועליסט.

"עדיף להתאבד ולא להיות חילוני!"

הרב'ה אמר,

יותר טוב לשחוט את הילדים,

מאשר שיהיו חילונים!

אדם מביא ילד חילוני,

הוא נוסע לונצואלה,

נוסע לקולומביה-

יותר טוב לשחוט אותו מקודם,

במקום שיהיה חילוני-

שיעשה שמה עבירות, תועבות!

ובכן, מצווה אני
עליכם שתדפיסו
הספרים.
שיהיה יפוצו
מעיינותך
חוצה

שתהיו
חזקים
בממון
ברצון
ובטרח

מקיימים את צוואת
ר' נתן זיע"א
ומשתתפים בהדפסת והפצת ספריו של
מורינו הרב שליט"א

המגלה ומאיר את דרך
רבינו הקדוש והנורא
בעולם

בהדפסת

7

ספרי מורינו הרב החדשים

תשע"ו

1
חלק ג'

שיעורים שנאמרו מהודש
שבט עד סוף השנה
רובם מתוך בור הכלא הנורא
בדרום אפריקה ובארץ ישראל

תשפ"ב

3
חלקים

שיעורים • מכתבים • מאמרים
• תפילות • קריאות קודש
שנת השחרור!

תשפ"ג

3
חלקים

שיעורים • מכתבים • מאמרים
• תפילות • קריאות קודש

ואמה
שהעקר
עסק
שלכם
יהיה
להדפיס
ספרים
יפוצו
מעיינותיך
חוצה

לעריטים נוספים:

058-3289-318

ניתן להנציח מהדורות, חומשים, פרשות, וחודשים, להשתתף בהדפסת הספרים הקדושים.